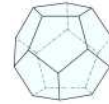

DEN PYTAGOREISKE KURIREN

www.hylozoik.se

NR 29, ÅRGÅNG 8

VÅREN 2019 (70 Aqu.)

Redaktör och ansvarig utgivare: Lars Adelskog

Redaktörens postadress: Lönnvägen 3 A, 541 48 Skövde

Redaktörens e-postadress: adelskog@yandex.com

Bankkonto (Nordea): 1190 30 21766

Alla hylozoikstuderande hälsas varmt välkomna

som läsare av och kanske även bidragsgivare till denna nättidskrift, som härmed offentliggör sitt tjugonionde nummer. Detta publiceras onsdagen den 20 mars, dagen för vårdagjämningen. Nummer 1 utkom den 20 mars 2012, och därefter har ett nytt nummer utkommit på dagarna för de följande solstånden och dagjämningarna: sommar-, höst-, jul- och vårnummer. Enligt det sålunda antagna mönstret utges alltså fyra nummer per år, så att det närmast följande numret, sommarnumret, skall utkomma fredagen den 21 juni, om gudarna är oss nådiga.

Avsikten med denna nättidskrift är flerfaldig: informera om aktuella händelser, publicera artiklar av intresse för dem som studerar esoterik och hylozoik, desslikes kunna vara en knutpunkt och ett förenande band mellan alla dem som studerar våra äldre bröders undervisning i god anda och med rätt inställning.

I detta vårnummer fortsätter vi den följetong som inleddes i förra julnumret, nämligen *Ljus på vägen med kommentarer*. Nu följer kapitel 8 och 9, som avhandlar sjuttonde till och med tjugonde reglerna samt anmärkningen till tjugonde regeln. Sist kommer litteraturbilagan.

Till våra donatorer: Vi ber er vänligast att sätta in era penninggåvor antingen på Förlagsstiftelsen Henry T. Laurencys plusgirokonto nr 439 54 35 – 3 eller, om ni vill stödja *Den Pytagoreiske Kuriren* och denna hemsida, på bankkonto (Nordea) nr 1190 30 21766.

Nyheter på våra hemsidor

Vår spanske vän och broder José Antonio Rodríguez fortsätter att översätta texter i serien *Vägen och dess vandrare, El camino y sus caminantes*. Ytterligare fyra uppsatser finns nu publicerade på vår systerhemsida www.veidos.se, spanska avdelningen, nämligen *Conocimiento (Kunskap)*, *Ser (Vara)*, *El camino (Vägen)* och *Discriminación (Urskilling)*. Därtill planeras två för publicering i närmaste framtiden, nämligen *Entendimiento (Förståelse)* och *Escuela (Skola)*.

Vår kära Irmeli lägger just nu sista handen vid sin översättning av andra halvan av *Toisminä (Andrajaget)*, ingående i finska versionen av Laurencys bok *Ihmisen tie (Människans väg)*.

Våra läsare kanske minns en artikel, som vår tidskrift publicerade för mer än fyra år sedan, närmare bestämt i julnumret 2014. Den hette ”Finns minnet i hjärnan?” och var författad av Konstantinos Elefteriadis. Konstantinos – Kostas för alla som känner honom – är fysioterapeut, verksam i Uppsala vid det terapicentrum som vid tiden för artikelns publicering hette proVista och numera heter Veidos AB. Det nya namnet är givetvis inspirerat av vår systerhemsida www.veidos.se och antaget med vårt samtycke. Det samarbete mellan proVista/Veidos AB och vår publicistiska verksamhet, som kom till uttryck i vårt införande av Kostas’ artikel, vidgas och fördjupas nu, vilket visar sig bland annat i att vi på våra respektive hemsidor länkar till varandra. Framtiden bär sannolikt mera i sitt sköte vad gäller denna samverkan. Vi rekommenderar varmt våra läsare att närmare bekanta sig med Veidos AB genom att besöka dess hemsida, www.veidos.nu

KAPITEL 8

REGLERNA 17, 18 OCH 19

17. Sök rätt på vägen.

C.W.L. – De tre korta aforismer, vi nu kommit till, är nära förknippade med varandra, och i både chohanens kommentar och mästaren Hilarions anmärkningar är de praktiskt taget sammanförda. Därför är det knappast möjligt att ordna dem i skilda grupper, såsom hittills gjorts, och alltså skall jag anföra dem i den ordning, vari de förekommer i boken. Det är tydligt att vi kommit till en mycket viktig del av undervisningen, ty det finns en längre kommentar från var och en av dessa stora än det finns till någon av de tidigare yttrandena.

Mästaren Hilarions anmärkning till den sjuttonde regeln börjar sålunda:

Dessa fyra ord synes kanske alltför obetydliga för att stå ensamma. Lärjungen kanske säger: "Behöver jag alls studera dessa tankar? Har jag då inte sökt rätt på vägen?" Gå ändå inte hastigt förbi dem. Stanna och begrunda ett ögonblick. Är det den väg du begär eller är det så att det råder en oklar uppfattning om dina visioner av de stora höjder du själv skall bestiga, av en storslagen framtid du skall omfatta? Tag varning! Vägen skall sökas för sin egen skull, icke med hänsyn till dina fötter, som skall trampa den.

Den anda, vari vi bör nalkas vägen, uttrycks skönt i dessa ord. Personligheten måste man helt och hållet glömma, och man måste arbeta ur det högre jagets synvinkel. Att göra detta är att söka rätt på vägen. Vi har redan sett att, även sedan människan lämnat den vanliga äregirigheten bakom sig, hon finner den om och om igen i finare former. Hennes äregirighet består nu i att nå en högre nivå. Hon har beslutat att inte längre begära *någoting* för det personliga jaget, att ställa all makt hon äger *fullständigt* i det stora vita brödraskapets tjänst. Hon tänker bara på att bli ett gott redskap, på att nå en sådan ställning i förhållande till mästaren att hans krafter kan verka genom henne med så ringa hinder som möjligt.

Alla krafter, som kommer ner från högre världar, hämmas naturligtvis mycket, när de skall börja verka i en lägre värld. Den kraft, som kommer genom en lärjunge, kan aldrig vara mer än en mycket liten del av det inflytande någon av de stora kan sända genom honom. Så måste det vara av de ifrågasvarande tingens själva natur. Men den som, med alla de ofullkomligheter som vidlåder oss i fysiska världen, gör sig till ett så fulländat redskap som möjligt för mästarens kraft, kan utföra mycket nyttigt arbete. Lärjungens mål är att låta så mycket som möjligt av denna kraft flöda genom sig och därvid avfärga den så litet han förmår.

Kraften får strömma genom honom för att han skall kunna sprida den, men han förväntas inte vara blott en maskin som fördelar den. Han lägger faktiskt något till den, något av sin egen färg; detta är avsett och väntat, men det måste ske i fulländad harmoni med mästarens inställning och avsikt. Detta är möjligt, eftersom lärjungen blir ett med mästaren på ett mycket underbart sätt, som jag förklarat i boken *Mästarna och vägen*. Det är inte bara det att allt som finns i lärjungens medvetande finns även i mästarens medvetande, utan också att allt som sker i lärjungens närvaro finns även i mästarens medvetande – inte nödvändigtvis när det sker, såvida mästaren inte väljer detta, men alldeles säkert i hans minne. Om mästaren för stunden råkar vara mycket upptagen med något av sitt högre arbete, följer det inte nödvändigtvis att han uppmärksammar ett samtal, vari lärjungen samtidigt är inbegripen, men vi har häpnadsväckande bevis för att han ibland kan göra det, eftersom han ibland kastar in en tanke eller anmärkning och rättar något som sägs.

Jag har ju i ett annat sammanhang förklarat att varje känsla, som lärjungen tillåter sig hysa, återverkar på mästaren. Om det förekom en sådan känsla som förargelse eller vrede, skulle mästaren genast utestänga den. Naturligtvis vill lärjungen inte vålla honom besväret att göra detta, även om man med all vördnad måhända kan säga att det inte är något särskilt stort

besvär. Möjligen gör mästaren detta mycket snabbt, med en enda tanke, men likväl vill man inte vålla ens detta obetydliga avbrott i hans arbete.

Naturligtvis vill också lärjungen slippa stängas ute, vilket ju nödvändigtvis sker samtidigt. Alltså försöker han, så långt han förmår, hindra varje oönskad tanke eller känsla från att tränga in i hans medvetande. Han torde hålla sig undan en väsnande folkmassa eller varje ställe med särskilt dålig magnetism, såvida han inte behövde bege sig dit för att utföra mästarens arbete. I det fallet skulle han omge sig med ett skal och se till att inget obehagligt nådde mästaren. Likväl är det så att rent fysiska ting i lärjungens medvetande finns även i mästarens medvetande. Om till exempel lärjungen rycker till vid ett plötsligt ljud, ger detta honom en liten chock. Denna lilla chock överföres till mästaren. Denne bryr sig inte om den, han bortser från den. Men faktum kvarstår att den överföres, och detta visar hur nära förbundna de är. En klok lärjunge söker undvika varje slags chock. Han är snarare en människa av den milda och stillsamma sorten, just på denna grund.

Det är ett av lärjungens kännetecken att han aldrig glömmer sin mästare eller sin mästars närvaro. Därför tillåter han icke inom sig, om han kan låta bli, annat än av slarv, någon tanke eller känsla, som han inte vill ha registrerad i mästarens tanke eller känsla. Han söker rent av undvika, så långt möjligt, yttre störningar, som kunde vara sådana att de kunde föranleda hans tillfälliga avstängning.

Djup är den fröjd detta starka band med mästaren bereder lärjungen. Glädjen över att stå i förbindelse med en sådan härlig intelligens, med sådana lysande känslor eller snarare förmågor – ty sådant som hängivenhet, kärlek och medkänsla hos en mästare kan inte kallas känslor. De är mäktiga förmågor – underbara, sköna, trotsande all beskrivning. Ju mer lärjungen öppnar sig för dessa högre inflytanden, desto mer strömmar dessa in i honom och desto mer blir han lik den mästare han tjänar. Det rör sig om ett stadigt växande, men detta växande främjas mycket av det ständiga kraftflödet mellan mästaren och lärjungen.

Denna förening är ett slags försmak i en lägre skala av den högre enhet som uppstår, när buddhimedvetenheten är fullt utvecklad, men i avsaknad av denna utveckling finns nog inget som kommer den så nära som förhållandet mellan lärjunge och mästare. De som vill nå lärjungens privilegierade ställning, bör redan nu, så mycket de förmår, leva på det sätt de känner att det åligger dem att leva, när de verkligen blir lärjungar. Ju mer vi kan låta vårt liv präglas av detta allmänna lugn och upphöjda jämnmod i handling, känsla och tanke, desto mer skickade blir vi för den närmare föreningen, när den väl kommer. Utom all fråga är sättet att göra sig förtjänt av ett dylikt privilegium att leva som om man redan ägde det. Jag vet att människor ofta anser att de små handlingarna i det yttre inte har någon betydelse. De säger ibland: ”Ja, kanske det eller det håller en tillbaka i utvecklingen, men det kan inte betyda så mycket, då det är en sådan liten sak.” Jag har hört det talas så om köttätande och rökning. Men vi kan inte kosta på oss att försumma den minsta sak, som kan vara oss till hjälp. Det arbete, vi står i begrepp att åtaga oss, är mycket stort och på intet sätt en enkel uppgift. I ett dylikt läge är det den klokes föresats att inte försmå ens den ringaste hjälp. Och dessa ting är i verkligheten icke ringa.

Mästaren säger vidare, i sin anmärkning:

Det finns en motsvarighet mellan denna regel och den sjuttonde i den andra serien. När efter tidsåldrar av kamp och många segrar slutstriden är vunnit, den sista hemligheten begärd, står du beredd att vandra ytterligare en väg.

Denna sjuttonde regel, vilken anföres i bokens andra del och till vilken mästaren hänvisar, lyder sålunda: ”Fråga hos den innersta, den enda, om den sista hemligheten, som den bevarar åt dig tidsåldrarna igenom.” Detta betyder att liksom vi nu måste söka rätt på det högre jaget, måste vi, när vi nått denna högre nivå, söka den enda, monaden. Den slutliga hemligheten är alltid hur man skall utföra mera och högre slags arbete. För många ter sig detta som en ganska tråkig utsikt. Det finns stora grupper av människor, som hett önskar att få vila. Det finns så mycken ansträngning och påfrestning överallt hos oss att de ser fram mot en fullständig vila.

Detta är ett synsätt, som hör uteslutande den fysiska kroppen till. I de högre världarna blir vi aldrig trötta. Jag har känt människor, som blivit kvar i emotionalvärlden ett antal år i väntan på en kropp, som mästaren ansåg lämplig. I ett fall behövde en människa vänta i tjugofem år, i ett annat i tjuugo. Båda hängav sig alldeles utan avbrott åt mästarens arbete hela denna tid. Alldeles klart är att ingen av dem erfor den minsta känsla av trötthet eller var på något sätt mindre ivrig att arbeta vid slutet av denna tid. Om det i emotionalvärlden finns något som heter trötthet, måste det alltså vara något som inträder långt efter någon sådan tid som vi måste ha med att göra.

När denna stora läxas slutliga hemlighet yppas, avslöjas däri mysteriet om den nya vägen – en väg som bär utöver all mänsklig erfarenhet och som ligger fullständigt bortom mänsklig uppfattning eller föreställning. Vid var och en av dessa punkter är det av nöden att dröja länge och begrunda väl. Vid var och en av dessa punkter är det nödvändigt att förvissa sig om att vägen väljes för sin egen skull. Vägen och sanningen kommer först, därefter följer livet.

A.B. – När den frigjorda själen fullbordat stadierna i framåtskridandet till arhatskapet och går vidare till den första av de stora initiationer som ligger bortom detta, gör den sitt val bland flera vägar som ligger öppna för den – det finns sju vägar att välja mellan. Somliga säger att det vid denna punkt kan finnas endast en möjlighet – att individen måste välja att bli en mästare – varvid den bakomliggande tanken är att det rätta valet är att återvända för att hjälpa världen. Mycket talar för ett dylikt beslut, när tanken är på mänskligheten själv, men jag måste påminna om att detta är en förhastad slutsats. Vi får en antydning om hurudant detta val är, där anmärkningen lyder: ”Vid var och en av dessa punkter är det nödvändigt att förvissa sig om att vägen väljes för sin egen skull.” Orden ”sin egen skull” ger nyckeln. Valet skall träffas för vägens skull enbart. Att det finns fler vägar än en enda borde hindra oss att yttra något bestämt ifråga om vårt val. Än mera borde det avhålla oss från att bruka orden, ”Om han väljer rätt”, som om någon kunde välja orätt, när själen är frigjord.

En tanke likväl – en mycket lömsk dylik – uppstår i oss, nämligen att vi kan diktera valet. Ibland finner vi oss välja för vår egen framtid – den avlägsna framtiden – vad vi skall vara och vad vi skall göra, och då är det verkligen den lägre medvetenheten, som väljer åt den högre. Denna lömska tendens är genomgående i vårt liv. En del av vår medvetenhet känner sig som ”jag” och har den naturliga tendensen att välja väg för framtiden, medan den betraktar denna, och glömmet då att den därvid väljer åt den högre medvetenheten, som ensam borde träffa valet. Att redan nu fatta det beslut som skall fattas först vid arhatstadiets slut är som att låta ett litet barn välja sitt framtida yrke. Utan kunskap att leda sig kan barnet inte göra det val, som dess mogna omdöme senare skulle godkänna. Ett litet barn kan inte välja sin levnadsväg, och motsvarande gäller i dessa ting. Det högre jaget väljer utan att beakta det lägre, ja det lägre förgås innan valet träffas. Det enda viktiga att tillhålla det lägre är därför tanken om tjänande – om att det skall göras till ett redskap för tjänandet. Såvida det icke gör detta, blir det ett hinder för den högre medvetenheten. Minns att det kan resa hinder i vägen för denna medvetenhet. Såsom ofta sagts, korsfäster det denna högre medvetenhet.

Något annat, som bör ihågkommas, är att vi inte kan bedöma något stadium i medvetenhetens utveckling, vilket vi själva inte har erfart och vilket relativa värde vi inte känner. När man tänker på ett högre medvetenhetstillstånd, som man inte själv upplevat, är det omöjligt att bilda sig en riktig uppfattning om det. När man når detta tillstånd, ter sig det omgivande världsalltet annorlunda för en, eftersom ens egen natur förändrats, så att man vet hur en dylik medvetenhet kan handla. Man måste uppleva denna förändring, innan man kan veta. När man bildar sig en uppfattning om en framtida väg, är det således fråga om att söka bedöma ett medvetenhetstillstånd, varom man ingen kunskap äger, varför ett dylikt omdöme saknar värde.

Om vi betraktar detta ur en högre synvinkel, inser vi att endast ett bestämmer vårt val, och det är världens nöd i denna tid. Där en plats står tom, där hjälp behövs – detta avgör valet. Av

de olika vägar, som ligger öppna för den renade själen, väljer denna den väg som leder dit, där hjälp behövs. Självbestämd väljer den att kunna bestå den hjälp hierarkin behöver såsom uttryck för logos' vilja. En av de stora sade mig att det var ett misstag tro att detta val alls kunde träffas här nere, att man alltid skall välja att ge den hjälp som behövs för att logos' vilja skall komma till uttryck.

En enda grupp av arbetare står för hjälpen i världen. Först när gruppen behöver förstärkning, först när ett redskap behövs, skall valet riktas mot arbetet i världen. Jag har understrukt detta, eftersom det gavs som varning till mig själv att inte låta mina tankar avledas från gagnelig verksamhet till annat slags arbete, vi ännu inte fått utföra. I *Bhagavad-gita* varnas vi om att en annans dharma är farofylld – vårt arbete ligger där vår dharma ligger.

C.W.L. – Den väg, som leder vidare från all mänsklig erfarenhet, är adeptens väg, som ligger öppen för honom med valet mellan sju vägar, såsom vi redan sett. Jag har hört många medlemmar säga: ”Å, det är naturligtvis utom all fråga vad vi bör välja, vi bör stanna för att hjälpa mänskligheten.” Det är klokast att inte öda kraft på att fundera över ett dylikt beslut, ty i själva verket vet vi ingenting om det. Det är som när en liten gosse avgör vad han skulle vilja göra som vuxen man. Han vill bli sjörövare eller lokförare. Vi vet lika litet om de villkor som kommer att avgöra vårt val som den lille gossen vet om dem som kommer att bestämma hans framtid. Det är omöjligt att någon av de sju vägarna skulle i sig vara mer önskvärd än de andra, ehuru de alla leder till olika slags arbete.

Alldeles säkert är denna tanke den mest framträdande, när tiden för valet är inne: ”Var kan jag bli till störst gagn?” Det vi måhända tryggt kan förutsäga om vårt handlande är att vi då skall säga: ”Här står jag, herre. Skicka mig dit, där hjälp är mest av nöden!” Men även under dylika betingelser kan det bli så att vi under utvecklingens gång förvärvar en särskild fallenhet för arbetet på någon av dessa vägar, och då blir det uppenbarligen bäst för helheten att vi används på det område, där vi kan göra den största nyttan.

Varje gång vi når en högre medvetenhetsnivå, vidgas vår uppfattning av verkligheten så mycket att denna blir liksom helt ny för oss. När vi når adeptskapet, får vi en omätligt vidare synkrets. Då förstår vi exakt vad det är vi gör, eftersom vi ser solsystemet såsom dess skapare ser det, uppifrån i stället för nedifrån. Vi kommer då att se det mönster som vävs och allt vad detta betyder. Varje ytterligare steg, varje vidgande av medvetenheten för oss närmare till att se allts mening, så att vi när vi fortskrider löper allt mindre risk för att göra misstag eller missförstå. Den fullkomliga kunskapen kan dock finnas endast hos den adept, vilkens medvetenhet blivit ett med solsystemlogos' medvetenhet, även om detta hitintills kan vara endast i någon av hans lägre manifestationer.

Hur som helst ligger valet hos monaden, så att vi säkerligen inte nu behöver bekymra oss om detta. Den möjligheten finns alltid att monaden redan nu beslutat allt detta och att när ett dylikt val träffats, monadens lägre företrädare helt enkelt intar sin plats, när den tiden kommer, oavsett vilka föreställningar de tidigare bildat sig. Det enda som nu är viktigt för oss att förelägga personligheten med avseende på ett dylikt val är tanken om tjänandet. Om vi kan få personligheten att förstå denna tanke om att alltid ha uppmärksamheten riktad på att tjäna, blir den mycket lätt ett fulländat redskap för det högre jaget, och detta påverkar i sin tur individualiteten till att bli ett fulländat redskap för monaden. Tjänandet är livets högsta ideal. Sade icke Kristus själv: ”Den som vill bli främst bland er, må han bli er tjänare”? (Matteus 20:27)

18. Sök vägen genom att draga dig tillbaka i det inre.

19. Sök vägen genom att modigt rycka fram i det yttre.

C.W.L. – Att söka vägen genom att draga sig tillbaka i det inre betyder i början att söka och följa det högre jagets ledning. Såsom tidigare förklarats, är vägens första etapp personlighetens förening med det högre jaget. Senare blir det högre jaget ett fulländat uttryck för monaden, och individen är då redo för asekha-initiationen. Bortom denna strävar adepten efter att höja sin monads medvetenhet till logos' medvetenhet. Det är alltid sig själv på allt högre

nivåer han söker.

Varje gång en människa, vilket stadium hon än befinner sig på, söker rikta hängivenhet upp på en högre nivå, rusar en sådan ström av gudomlig kraft ner över henne att den alldeles överväldigar hennes bemödande. Verkan därav blir icke så mycket att hon höjt sig som att kraften sänkt sig ner över henne. Detsamma sker mellan lärjungen och mästaren. Lärjungen sänder ut sin kärlek mot mästaren, men den överträffas av det gensvar mästarens kärlek utgör, så att det synes honom att han mottagit en väldig flod av kärlek, fastän det ursprungligen var hans egen handling, som gjorde utgjutelsen möjlig.

Så blir det på ett högre stadium, när den helige ande, logos' tredje aspekt utgjøtes över adepten. Denna utgjutelse har symboliserats med "de kluvna tungorna, liksom sådana av eld" vid den första pingsten. (Apostlagärningarna 2:3) Sålunda blir adepten ett med logos' tredje aspekt, som manifesterar sig i den nirvaniska världen. Hans nästa steg är att bli ett med den aspekt som framställs såsom Kristus i faderns famn. Senare kommer han nog att närma sig vårt solsystems gudom allt mera, men om detta vet jag inte något. Vi skall komma ljuset allt närmare, men vi skall aldrig nudda lågan. Detta betyder icke att vi ej någon gång skall nå den höjd där solsystemets gudom står, men han står icke stilla för att mottaga oss. Också han utvecklas, varför vi inte skall nudda lågan, ehuru vi kommer den allt närmare. Den underbara sällhet denna upplevelse medför kan inte beskrivas här nere, eftersom den är av en sådan natur, som ingen motsvarighet har i den lägre världen.

Hos varje människa finns mycket, som hon kan finna genom att söka sig inåt. Personligheten, vilken de flesta människor tänker på som sig själva, är bara en liten bråkdel av människan. Vi är mycket större människor än det vi visar i det yttre. Det högre jaget kan föra ner endast en liten del eller fasett av sig självt i en särskild inkarnation, och även om denna del manifesterar sig fulländat, är det endast en liten del. En stor människa är något ypperligt och skönt, också här nere, men vi kan vara vissa om att helheten är mycket större än den del vi kan se. Ingen enda personlighet skulle kunna uttrycka hela den mångfald av möjligheter som ligger inom det högre jaget, som inom sig hyser essensen av erfarenheten av alla liv det levat. Det högsta och bästa av oss här nere kan fattas såsom ett hyfsat genomsnittligt prov på de egenskaper vi torde upptäcka hos det högre jaget, om vi kunde se det.

Vi får dessa prov ibland och borde då söka förstå dem som sådana. Vi finner till exempel ofta att en alldeles vanlig människa visar stort hjältemod, när ett nödläge plötsligt uppstår. En arbetare offerar sitt liv för att rädda en kamrat. Möjligheten att göra detta visar att den inre människan faktiskt står på motsvarande nivå. Vad som än är det högsta en människa kan nå, är detta verkligen hon själv, ty kunde hon inte nå det, inte tänka sig det, vore det inte hon själv. Alla de lägre uttrycken – lidelsens stormar, de grövre känslorna – hör till personligheten. De borde inte finnas – det är självklart – och de är inte den verkliga människan. Om hon någon gång når höga höjder, är dessa de nivåer, där hon alltid borde sträva att hålla sig.

De höga och ädla ting, en människa längtar efter, måste vara i en viss utsträckning utvecklade hos det högre jaget, annars skulle hon inte längta efter dem här nere. De människor, som inte önskar sig dylika ideal, är sådana hos vilka dessa särskilda egenskaper inte finns ens i sin linda. Om vi längtar efter något högre, finns detta hos oss icke endast såsom möjlighet, utan såsom levande faktum. Då återstår det oss att leva på vår högsta nivå och sålunda nå en ännu högre.

Det högre jagets hela ändamål med att föra ned en del av sig självt är att bli mera bestämt, att alla dess oklara, sköna känslor skall kristallisera till beslutenhet att handla. Alla dess inkarnationer utgör en process, varmed det kan förvärva tydlighet och bestämdhet. Därför är specialiseringen vårt sätt att skrida framåt. Vi stiger ner i varje ras eller underras för att kunna förvärva egenskaperna för den fulländning denna underras arbetar för att uppnå. Det brottstycke av sig, det högre jaget för ner, är mycket specialiserat. Det är avsett att utveckla en viss egenskap, och när detta gjorts, upptar det högre jaget det i sig självt i sinom tid, och detta gör det högre jaget gång på gång. Personligheten sprider något av sin särskilda prestation över det

hela, när den dras tillbaka i det högre jaget, så att detta blir något bestämdare än förut.

Med alla sina mäktiga förmågor är det högre jaget mycket mindre exakt än det lägre mentala. Personligheten, som värdesätter framför allt det lägre mentalas urskillningsförmåga, som den har föresatt sig att utveckla, kommer därför ofta att förakta det mycket högre stående men mindre bestämda jaget och lägga sig till med en vana att tro sig vara oberoende av det högre jaget.

Även om det högre jaget på sina tidiga utvecklingsstadier är obestämt och därför i samma mån otillfredsställande, äger detta högre jag likväl intet ont – intet fel vad avser rätt och orätt. Det finns i kausalkroppen ingen materia, som skulle kunna gensvara på de lägre vibrationerna, men överallt där det råder en brist i dess utveckling, finns också alltid risken att de lägre höljena tar sig före något slags ond handling. Om så är fallet, händer det ibland, när ett nödläge inträffar, att emotionalelementalen tar människan i besittning och hon sticker kniven i en medmänniska eller är hon i stort behov av pengar och befinner sig i en ställning, där hon kan tillägna sig sådana oärligt och faller för frestelsen. Det högre jaget är då inte tillräckligt vakert för att ingripa och hindra handlingen eller kanske inte förstår att emotionalkroppens lidelse eller girighet kan tvinga det lägre jaget att begå ett brott. När vi finner drag av ondska oväntat framträda i en människas karaktär, får vi inte tro att det härrör från det högre jaget. Likväl beror det på en brist i det högre jaget, ty om detta vore mer utvecklat, skulle det hejda människan, innan hon tänkte den onda tanken, så att hon inte begick brottet.

Att söka vägen genom att draga sig tillbaka i det inre betyder för oss att vi alltid måste bemöda oss om att leva på vår högsta nivå, så att vi kan föra ner allt mer av de skatter det högre jaget samlat under oräkneliga inkarnationer. Men medan vi sålunda söker förverkliga det högre jaget, måste vi minnas att vi måste söka vägen även genom att rycka fram *i det yttre*. Vi kan inte kosta på oss att vara okunniga om det som finns utom oss, och vi måste göra vårt bästa i att studera och bekanta oss med världen och vad som sker i den.

KAPITEL 9

REGEL 20

20. Sök den inte på en enda bana. För varje temperament finns en bana, som synes vara den mest önskvärda. Men vägen finner man ej med hängivenhet allena, med religiös betraktelse allena, med ivrigt framåtskridande, med självupppoffrande möda, med flitig livsiakttagelse. Ingen dylik bana kan föra lärjungen mer än ett enda steg framåt. Alla steg behövs för trappan.

A.B. – Regel 20 är chohanens kommentar till de tre korta aforismerna 17, 18 och 19, vilka behandlades i det närmast föregående kapitlet. Den säger oss att en människa har att utvecklas icke endast på den bana, där hon möter minsta motståndet, utan måste låta sin förmåga växa på varje bana, innan hon når det allt omfattande målet: att vara till gagn. Hon siktar på att bli ett fulländat redskap för den goda lagen, och ingen människa kan bli detta utan att växa i alla avseenden. Varje typ eller temperament måste därför tillhandahålla det som fattas i det egna, innan fulländningen kan erhållas. Mänskligheten når målet icke med hängivenhet, icke heller med religiös betraktelse, ej heller med självupppoffrande möda, ej heller med iakttagelse och djup eftertanke allena. Till slut behöver vi alla äga allt detta, men medan de vandrar vägen, begränsas människorna av sina temperament, och för en lång tid framåt är varje lärjunges arbete till mänsklighetens fromma begränsat huvudsakligen till någon av dessa banor.

Det är tydligt varför vi måste bemästra alla banorna. Allteftersom människor går framåt, måste de närma sig varandra, måste de svetsas samman till ett organiskt helt. Om en människa ägde en stor förmåga av religiös betraktelse men mycket litet av de andra förmågorna, vore det alltså till föga gagn för henne att ha närmare att göra med en människa, som främst ägde

förmågan av självupppoffrande arbete. Hon skulle inte kunna göra gemensam sak med den andra människan, vilket skulle begränsa hennes användbarhet. Det är således önskvärt att lärjungen, alltmedan han strävar efter att lära allt på den bana han följer i sitt särskilda arbete, samtidigt inte försummar att lära något om allt annat, så att han kan fullt ut nå kontakt med människor, vilka är av olika temperament och med vilka han måste arbeta.

Nyckelordet är balans – vi måste kunna arbeta till viss del på alla banor. Tolerans behövs också, så att vi kan hjälpa alla. Vi måste se varje människas bana såsom den rätta för *henne* – såsom en av de banor som bär framåt måste den erkännas vara god. Vi måste hysa aktning för människor av alla typer, och förrän vi kan själva hjälpa dem alla, bör vi söka leda dem vi inte kan hjälpa till andra, som kan hjälpa dem, och inte nedvärdera de banor de följer och söka omvända dem till att följa vår egen.

C.W.L. – Människor är nästan alltid ensidiga i sin utveckling. Somliga är starka i sin hängivenhet, andra i sitt intellekt, åter andra i fysiskt arbete. Varje människa leds enligt sitt temperament naturligt på den bana som är lättast för henne. Likväl får hon inte glömma att allsidig utveckling är nödvändig, innan hon kan nå adeptskapet. Adepten är framför allt en allsidig individ, och om vi ställer upp honom inför oss såsom ett ideal, måste vi göra allt vi förmår för att utveckla oss i olika riktningar. Det är en utmärkt sak att vara full av hängivenhet, men därtill måste vi ha kunskap, ty den som endast är blint hängiven är till ringa gagn. Det omvända gäller dem som går framåt genom intellektet. De måste beflita sig om att även förvärva hängivenheten, annars leder deras intellektuella utveckling dem vilse. Det är visserligen bättre att utvecklas i ett enda avseende än att inte utvecklas alls, men samtidigt som varje människa följer sin egen bana, bör hon icke desto mindre minnas att det finns andra banor.

Ofta råder tendensen att kritisera andra vägar och anse dem vara av mindre gagn än vår egen. Det kan så vara att de är av mindre nytta för oss men inte alls är det för de människor som följer dem. Var vi än må stå i vår utveckling för närvarande, behöver vi säkerligen bli balanserade. Om vi således nu uppskattar tanken på arbete enbart, kommer vi snart nog att behöva förstå hur den tänker som skrider framåt genom visdom och åter hur den tänker som utvecklas genom hängivenhet och inte tillåta oss att utan vidare anse dem vara mindre till gagn än vi är. Jag befarar att de som går framåt genom hängivenhet ofta är en smula intoleranta mot dem som vill studera och arbeta. De säger ibland: ”Allt det ni gör hör till det yttre planet eller den rent intellektuella sidan av tingen. Det är ju ändå så att det inre i allt, dess hjärta, alltid är det viktigaste, och ni kan inte göra några verkliga framsteg, om ni försummar detta.” Det är fullkomligt riktigt att det som hör till hjärtat måste utvecklas, men likväl gäller att det finns de som gör bäst framsteg genom att arbeta och andra som inte kan frammana det bästa i sig själva utan föregående noggrant studium och full förståelse.

Somliga människor känner sig dragna till det högre livet och ägnar sig enbart åt kontemplation. Det finns ockultister, som anser detta vara den bästa vägen, åtminstone på de tidiga stadierna. En människa kanske säger: ”Jag måste först utveckla mig för att kunna tjäna. När jag är adept, skall jag tjäna fullkomligt. Då kommer jag inte att göra några misstag.” Men det finns arbete att göra på alla nivåer, och den som uppfyllt kraven för att bli adept måste arbeta på mycket högre nivåer än några vi kan nå. Om vi väntar tills vi når adeptskapet, kommer vi därmed att lämna ogjort mycket av det arbete vi kunnat utföra på lägre nivåer. Våra mästare arbetar huvudsakligen på nivåer, som hör till den nirvaniska världen, med miljontals människors högre jag. På denna högre nivå gör de sådant som vi inte kan göra, men det finns åtskilligt som vi kan göra i de lägre världarna.

Somliga har varit benägna att anse att mästarna borde göra detta arbete i lägre världar, att de till exempel borde arbeta med individer här nere. Jag har tidigare förklarat att de inte gör detta, utom i de förhållandevis sällsynta fall, som avser dessa som de inser mycket snart kunna återgälda dem för deras ansträngning. Det är så fullständigt en fråga om vad som är bäst för arbetet att intet slags känsla har med saken att göra över huvud taget. De arbetar med

en lärjunge, om denne kan utföra ett gott arbete i gengäld och om den mängd energi, som förbrukas på att undervisa och leda honom, ger större resultat på detta sätt på en given tid än som skulle erhållas med samma mängd energi förbrukad i högre och bredare sammanhang; det vill säga: endast om människan ifråga är läraktig och beredd att göra åtskilligt själv, närhelst tillfälle yppar sig. Intill så är fallet torde deras intresse för honom vara av det slag man kunde kalla allmän omtänksamhet.

Det finns mycket arbete att utföra på dessa lägre utvecklingsnivåer, och faktum är att en stor mängd och mångfald av det inte utförts tidigare. Nya sätt att tjäna yppas allteftersom mänskligheten gör framsteg i broderskapet. Våra mästare hade många lärjungar innan Teosofiska samfundet uppstod, men de flesta av dem var österlänningar, huvudsakligen hinduer och buddhister, sufier och zoroastrier. Den österländska mentaliteten har inte alldeles samma inriktning som vår västerländska. Jag tror inte att någon tar illa upp, om vi säger att den i några avseenden är mindre praktisk är vår och att flertalet indiska lärjungar ägnat sig huvudsakligen åt sina egna studier, varav de haft en oerhörd mängd att bedriva, och att de först sedan de hunnit mycket långt på denna bana vänt sin håg mot att hjälpa andra. De har inte känt den drivkraft vi har att göra de osynliga hjälparnas arbete. Ingen i Indien – inte ens en kuli – är alldeles så okunnig som genomsnittliga kristna om tillstånden efter döden, så att det inte finns samma behov av att rädda dem från de villfarelser föreställningen om evigt helvete vållat. Så snart våra studerande började få klart för sig vad arbete i emotionalvärlden innefattade, insåg de att det rådde ett skriande behov av hjälp. Här fanns tusentals människor, som led av en mardröm, ett slags spöke de själva gjort sig på blotta grundvalen av en dåraktig lära. Har man sett något dylikt, får man genast drivkraften till att göra någon insats för att lindra denna nöd. Såsom en följd därav begynte de osynliga hjälparnas arbete och växte liksom en rullande snöboll. Envar som själv får hjälp, börjar hjälpa andra i ett liknande nödläge, så att på de omkring trettiofem år, som gått sedan arbetet regelmässigt sattes i gång, den sammanlagda verkan sannerligen blivit mycket stor.

En människa kan nå stora höjder genom att ägna sig bara åt sin egen utveckling, men på den banan når hon icke adeptskapet. Den människa, som väntar sig att nå adeptskapet, innan hon skall tjäna i världen, blir aldrig adept. Hon kan fly till nirvana eller erhålla frigörelsen, men eftersom hon ej insett vad logos önskar av henne, blir hon snart omsprungen av andra människor, som är mindre framstående och sämre utrustade men insett detta enda viktiga. Då får hon avstå från sitt liv i högre världar och komma tillbaka för att lära vad hon inte förut lärt – att mänskligheten är en och att en människa, som icke inser detta, ej kan nå framåt-skridandets högsta höjder.

Såsom här sagts, räcker dock inte självuppoffrande möda för att människan skall nå den högsta utvecklingen. Hon behöver utveckla även sin hängivenhet och framför allt utveckla sin förmåga att svara på det inre ljuset, ty utan den blir hon inte ett fulländat redskap. Utan denna förmåga kan hon visserligen arbeta med största energi men är ur stånd att tillräckligt snabbt svara på den lätta beröringen, blotta antydning ovanifrån. Hon skulle behöva liksom knuffas framåt med kraft i stället för att bara svagt beröras, vilket är allt som borde behövas, och därmed vålla den mästare som skolar henne en större möda. Hon måste även inhämta något om den stora planen, ty hur härligt arbetet än är, kan människan inte utföra det fulländat förrän hon äger kunskap. För att förvärva denna måste hon därför sträva bestämt på studiernas bana. Mycken kunskap erhåller hon genom att göra arbetet, men vi har all anledning att draga fördel av våra föregångares samlade erfarenhet och genom studium lära allt vi kan, så att vårt arbete blir bättre utfört.

Människornas laster blir var och en till trappsteg allteftersom de övervinns. Människornas dygder är förvisso trappsteg och nödvändiga – kan ingalunda undvaras. Men även om de skapar en god stämning och en lycklig framtid, är de värdelösa i och för sig själva.

A.B. – Här kallas både laster och dygder för trappsteg. Denna vidsynthet kan inte skada *studerande* och är förvisso nödvändig för lärjungen. Men ute i världen vore det rätt att anlägga ett trängre synsätt, ty för outvecklade människor måste last vara last och dygd vara dygd. Vidsyntheten skulle förvirra deras moralbegrepp. De kan inte tillämpa principer med förståelse och tänka på den moraliska innebörd varje handling har, varför de måste ha en förteckning över allt dåligt, så att de kan avhålla därifrån, en uppsättning religiösa och sociala bud till sin ledning. Det vore misstag att söka upphäva den allmänna synen på last och dygd, även om den medger många handlingar, som lärjungen vuxit ifrån.

Men esoteriker bör lära sig förstå vad båda innebär såsom yttringar av det gudomliga. Sättet att betrakta detta är att tänka på varje själ såsom ett gudomligt väsen, såsom ett centrum för energier, som riktas utåt och strömmar in i världen. Människans liv består i att uttrycka atmas liv, och detta tar sig uttryck i det yttre. På medvetenhetsutvecklingens tidiga stadier fanns inget som kunde ha kallats last eller dygd utan blott energiyttringar, till mycket stor del av en sådan art som inte skulle ha godkänts enligt de måttstockar dagens samhälle brukar. Alltsedan vår vandring genom människoriket började, har visserligen de flesta av oss kunnat bruka sin intelligens i någon mån och så kunnat lära mycket genom att iakttaga andra, och detta gäller i synnerhet dem som övergick från djurriket på en hög nivå inom detta. Men faktum kvarstår att vi alla likväl på tidigare stadier måste ha gjort mycket sådant som numera betecknas såsom ont. Dessa erfarenheter lärde oss att göra bättre. De var alltså steg i eller medel för framåtskridandet. Och de bidrog även till att möjliggöra för oss att förstå och hjälpa andra, som nu genomgår dylika erfarenheter. Alla slags erfarenheter är lika nödvändiga. Utan alla slags uttryck kunde vi inte ens delvis veta vad de är för något och kunde vi aldrig hjälpa andra, om vi inte förstod.

Tidigare kan vi ha varit mördare eller alkoholister. Om dylikt har ingått i vår särskilda erfarenhet, vet vi nu att det är orätt, eftersom vi handlade så innan vi visste bättre och sedan fann att dessa handlingar förde lidande med sig. På ett högre stadium lärde vi att dylikt försenar vårt framåtskridande och därför är felaktigt, men utan någon erfarenhet därav skulle vi aldrig ha insett detta medvetet. Inga goda råd, om än aldrig så många, kunde ha givit oss den livslevande kunskap vi vunnit av erfarenheten. Sedan vi lärt vår läxa på en viss bana, kan vi aldrig igen under trycket av någon som helst frestelse göra om just detta misstag. Man vore aldrig trygg, om det funnes någon risk för att falla. Man måste ha medveten kunskap om dessa ting, det typiska man måste veta, den grundläggande erfarenhet man måste äga, om man vill vara trygg och hjälpsam.

C.W.L. – Här påminner oss chohanen återigen om att ändamålet med esoterisk skolning inte bara är att frambringa goda människor utan också stora andliga förmågor, som kan arbeta intelligent för logos. Godhet i moralisk mening är förvisso en förutsättning men är ensam gagnlös.

När en människa börjar sin medvetenhetsutveckling på stadiet av ytterlig primitivitet, har hon ingen uppfattning om rätt och orätt, varför vi knappast kan tala om henne såsom tyngd av laster och utrustad med dygder. När allt kommer omkring är vilden blott ett centrum för utflödande energi – det slags ansvarslösa utflöde vi ser så mycket av i djurriket. En sådan varelse som flugan har en mycket liten kropp men är en energimassa, som är fruktansvärd i jämförelse med sin storlek. Föreställ er en varelse i vår egen storlek och utrustad med lika mycken energi som flugan har i proportion till sin kropp och lika ringa förståelse om vad den skall uträta med den – det vore en skrämmande, vild varelse, en allvarlig fara för hela sin omgivning.

Vilden har detta slags energi. Denna bryter ut i alla slags strider och lustar, som förvisso är laster från vår synpunkt betraktade, ehuru vi knappast har rätt att se dem som sådana hos honom. Han dräper, men inte med något slags oheligt, förvänt behag i dräpandet, såsom skett hos människor av högre stående raser. Han har förvisso ett slags stolthet i att kunna härska

över och döda andra människor och får sålunda utlopp för en väldig mängd energi, som många tusen år senare kommer att riktas i välgörande banor. Han måste lära sig hur han skall hantera denna energi, hur han skall låta den strömma genom honom utan skada för honom själv och andra och att detta är en fråga om långvarig skolning och utveckling och om det högre jagets förvärv av kontroll över höljena.

Vi ser hur detsamma tar sig uttryck på ett mycket högre stadium, hos en oerhört mäktig människa, en amerikansk mångmiljonär av det gamla slaget, en man som gjort sig en betydande förmögenhet, mycket ofta genom att ruinera andra. Han gjorde något mycket ont men utvecklade samtidigt en väldig förmåga av koncentration och ledarskap. Sedan han i denna ställning lärt att göra allt detta och styra sina medmänniskor, kanske han i ett senare liv blir general för en armé. Mycket sannolikt är då att han brukar sin ställning av befälhavare liksom Napoleon gjorde – för att främja sina egna intressen och att tillgodose sin ärelystnad. Senare får han lära sig att bruka sina krafter för att tjäna medmänniskorna. På detta sätt är det tydligt att människornas själva laster är steg på vägen till något högre och bättre. Framåt-skridandet från last till dygd handlar till mycket stor del om att människan lär sig styra sina energier och rikta dem rätt. Vi börjar förvandla våra laster till dygder, när vi inser att den energi, som så ödslas och får vålla sådan allvarlig skada, kan vändas till goda ändamål. Varje gång en ond egenskap slutligen besegras, förvandlas den till den dygd som är dess motsats och blir därmed ett avgjort steg uppåt i evolutionen.

Människans hela natur måste användas vist av den som vill inträda på vägen.

A.B. – Ordet ”väg” betyder här det verkligt andliga livet. Människan är en andlig varelse, varför att leva det andliga livet betyder att vara det sanna jaget. Om hon vill vandra vägen, måste hon använda alla sina förmågor och krafter, hela det som är hon själv. Vad människan är till sitt väsen, det blir hon i sanning – en manifestation av det gudomliga. När lärjungen står på ett visst stadium, får han höra: ”Du är vägen.” Dessförinnan är hans mästare vägen för honom – han ser det gudomliga manifesteras sig i mästaren, men när det gudomliga hos lärjungen själv manifesteras sig, är han själv vägen. Han blir vägen allteftersom han skrider framåt. Därför skall människans hela natur användas vist. När detta göres, kan gudomsgnistans med hjälp av det han skapat för eget bruk utveckla sin potentiella förmåga till aktivt och positivt liv.

Ordet ”gudomsgnista” brukas icke blott som en poetisk fras. Det bär en sanning, vi ej kan kosta på oss att glömma; en sanning andra ord icke skulle kunna uttrycka. Samma tanke återfinns i den katekes som anföres i *Den hemliga läran*, där läraren frågar lärjungen vad denne ser. Han ser oräkneliga gnistor, vilka förefaller åtskilda men av de visa ses såsom en enda låga. En dylik gnista är en punkt utan storlek, men eftersom den är ett centrum av medvetenhet, kan den inte vara åtskild. Alla centra är i grunden ett, eftersom det finns bara en yttersta sfär, ett universum. Men varats enhets mysterium kan inte förstås i lägre världar än den nirvaniska. Det kan inte uttryckas i de lägre världarna, och alla försök att återge det med symboler måste bli ofullkomliga.

Gudomsgnistans monaden, som återges i den trefaldiga anden i den nirvaniska världen. Där är atma trefaldig och lägger ner en av sina förmågor i buddhivärlden och en annan i mentalvärlden. Den innehåller logos' möjligheter men är i början alldeles oförmögen att uttrycka dem. När atma utgjuter sig själv, framträder detta i manas såsom den individualiserande principen, den ”jag”-görande förmågan, som ger upphov till individualiteten i tiden i motsats till evigheten. Den drar till sig och omger sig med materia för att uttrycka sig i den högre delen av den manasiska världen och bildar därmed sin vehikel, kausalkroppen, som består genom hela den långa cykeln av mänskliga inkarnationer. Det är denna kropp, som skapas med smärta, den kropp varmed människan avser att utvecklas.

Tänk på atma såsom utgjutande sig i tredje världen nedifrån räknat, manasiska världen. Den drar till sig denna världens högsta materielag och bildar därav kausalkroppen. Denna kropp är sedan dess vehikel eller höljet för dess manasaspekt i denna värld. Det är manas verkande

genom kausalkroppen. Detta manas blir tvåfaldigt i människans inkarnation. Det når ner i mentalvärldens lägre materielag och formar där ett hölje – det lägre manas – som i sin tur bygger emotionalkroppen. Denna består i sin ordning den kraft som bygger eterhöljet och organismen. Varje kropp är i sin egen värld ett redskap för insamlande av erfarenhet som, om den är ändamålsenlig, befordras vidare till det som bildade höljet. Efter att individens inkarnation är över, överlämnar det lägre manas till kausalkroppen all den erfarenhet det samlat, varpå personligheten förgås. Kausalkroppen övertar de erfarenheter som är av sådan art att de kan hjälpa den att utvecklas, och dessa förblir hos denna kropp genom alla dess framtida inkarnationer.

Kausalkroppen har ett samband också med det som är högre än den själv. Det som sker i det inre eller högre av detta hölje är att essensen av alla erfarenheter som ingått i det överföres till atmas tredje aspekt. Det som sålunda får strömma in i atmas manasaspekt sätter denna i stånd att handla utan kausalkroppen – det vill säga utan ett permanent hölje som begränsar den.

Den studerande, som tänker igenom detta, finner att det kastar ljus över frågan om individualitetens förgänglighet. Samma tanke finns framställd i hinduiska och buddhistiska skrifter. Kausalkroppen är individualiteten, det som består genom cykeln av inkarnationer. Den uppstår vid en bestämd tid, den måste förgås vid en annan tid. Den föds och den dör. Såsom Gita säger: Viss är döden för dem som fötts.” Detta gäller inte bara i fysiska världen utan även i vidaste mening: eftersom kausalkroppen uppstår, måste den också dö. Den är det som gudomsgnistan byggt åt sig själv med mycken smärta. Den är ”jaget” för lärjungen. Hos somliga uppfattas ”jaget” såsom något lägre, i personligheten, men detta ”jag”, kausalkroppens ”jag”, måste nås vid vägens begynnelse. Det övervinns till sist vid slutet av den utveckling som kallas arhatstadiet, vid den verkliga frigörelsen. Fram till denna tid minskar det och förändras det till naturen allteftersom arhaten utvecklas. Det befins slutligen vara ett bristfälligt ”jag”, alls icke det verkliga ”jaget”. På detta stadium av människans evolution bleve varje försök att beskriva dess framtida tillstånd vilseledande.

Men all rätt ställer lärjungen upp såsom sitt mål att förverkliga och rena individualiteten. Denna är ett väsen som dess skapare skapat för eget bruk. Ibland kallas den med ett fackuttryck ”skapat väsen”; i dylikt sammanhang talar om att människan – den verkliga människan – möter sin skapare. Så möter också individen, det skapade väsendet, sin egen skapare. Detta möte sker först på ett högt utvecklingsstadium. När människan möter sin skapare, är hon fulländad och överträffar individualiteten.

Individualitetens skapelse sker på ett lägre stadium. Människan är länge tråget sysselsatt med att bygga upp den. Mänsklighetens mindre utvecklade medlemmar är för lång tid inneslutna i sina lägre höljen – detta är nödvändigt för deras framåtskridande, innan individualiteten är fullt utbyggd – varför kausalkroppen länge förblir ett omedvetet skal, medan verksamheter pågår i personligheten. Tänk på de långa tider som togs i anspråk för organismens byggande, tänk på de runder och stadier pitrierna genomgick på månkedjan, innan de var rustade för att övergå till människoevolutionen. Det är en ofantlig skillnad i den tid det tar för människor att bygga individualiteten, även om alla tar lång tid på sig. Byggandet går snabbare på de högre stadierna under inspiration av det högre jaget, som då är mer utvecklat än det är på de lägre stadierna. När intelligensen når ett högt stadium, använder den högre slags krafter och lär sig att inte slösa bort dem, och då går byggandet framåt med oerhörd fart. Detta ger oss en stark uppmuntran, ty när vi tänker tillbaka på månkedjan och på den tid det tagit för oss att skrida framåt, skulle det synas vara mycket länge, om den behövde upprepas, men när vi skådar framåt, inser vi att utvecklingen kan ske nästan ofattbart snabbt.

Gudomsgnistan kan inte göra något själv, all dess utveckling måste ske genom kontakt med utifrån verkande krafter och genom höljena – den kan inte växa dem förutan. Såsom H.P.B. sade är anden medvetlös i de lägre världarna. Den kan inte alstra någon kraft utan något hölje för uttryck i den värld, där den skall handla. Vidare gäller att den kan styra höljena först när

de är fulländade. Arbetet med att bringa höljena till fulländning utvecklar andens förmågor till fulländning, varför de båda utvecklingsvägarna löper parallellt. Och när detta arbete är fullbordat, har anden i sig makten att upplösa sina individuella höljen i det ögonblick den lämnar dem och att återställa dem på ett ögonblick, när den väljer att så göra.

Tänk på de fulländade andliga varelserna. Endast så länge de utvecklades och på lägre stadier än det mänskliga, var höljen nödvändiga för deras växande, men när en dylik varelse in i sin essens ha dragit alla erfarenheter från denna evolution och därefter vill manifesteras sig, kan den vid varje tillfälle skapa det den önskar för manifestationen, och sedan den gjort bruk av krafter som förekommer i den värld, vari den manifesterat sig, kan den draga tillbaka höljet igen. H.P.B. nämner på tal om planetandarna att de kommit genom mänskligheten. De hade inte kunnat framträda såsom hjälpare, om de inte genom att utvecklas på de mänskliga stadierna dragit den nödvändiga erfarenheten upp i sin essens. Således finns det varelser, som inte är manifesterade men manifesterar sig genom att från sin essens draga den erfarenhet de behöver och skapa ett hölje, vari de sedan arbetar.

Det är inte svårt att förstå hur höljena finns för varelsernas "eget bruk". Allteftersom vi skrider framåt, höjer vi oss från den ofrihet vi belastas med i varje hölje, som manifesterar sig i det yttre, och lär oss att använda höljet endast för högre slags arbete, utan något beaktande av det egna jaget. Att göra detta vad den fysiska kroppen angår borde vara lärjungens dagliga övning. Fysiska kroppen måste bemästras, så att den inte kan kasta sin egen spegelbild på en. Den finns till bara för individens bruk, och man måste lära sig styra den fullständigt, så att den inte kan tvinga en att fästa sig vid någon upplevelse man inte önskar. Den skall vara blott och bart ett redskap för individens bruk. Man skolar den till att överlämna sin erfarenhet till det högre jaget. Det kommer en tid, när man inte längre vill överlämna någon erfarenhet alls. Då tar "jaget" vad det vill för sitt eget syfte. Det är ett högt tillstånd att nå, ty det är adeptens stadium.

I *Den hemliga läran* står det att mästarens kropp är illusorisk. Det betyder bara att fysiska kroppen inte kan störa honom. De krafter, som spelar omkring honom, kan inte påverka honom genom denna kropp, annat än i den mån han låter dem göra det. De kan inte rubba honom från hans medelpunkt. H.P.B. har också sagt att mästarens fysiska kropp är bara en vehikel. Den överlämnar inte något utan är blott och bart ett medel för kontakt med fysiska världen, ett verktyg han behöver för det arbete han utför och han överger, när det har gjort sin tjänst. Detsamma gäller emotional- och mentalkropparna. När även kausalkroppen blivit bara ett redskap, förgås individualiteten och har atma vunnit förmågan att manifesteras sin tredje aspekt i mentalvärlden såsom den vill och behöver inte längre ett permanent hölje i denna.

C.W.L. – Denna utsaga synes i förstone motsäga några av de tidigare gjorda. Till exempel tillsades vi att döda begäret – att döda olika delar av oss själva. Det sägs i *Tystnadens röst* att lärjungen måste lära sig att döda månformen med vilja – att göra sig av med sin emotional-kropp. Orden "med vilja" ger oss nyckeln till detta uttrycks rätta tolkning. Vi skall inte förstöra emotionalkroppen, ty om vi det gjorde, skulle vi bli odjur med starkt utvecklat intellekt men utan någon medkänsla. Många uppfattar att känslan är ett stort problem för dem, eftersom den överväldigar dem, men de får likväl inte söka förstöra den utan bör i stället rena och styra den. Den måste vara en kraft, som vi kan bruka; den får inte vara något som överväldigar oss. Vi får inte döda den, ty utan den kunde vi aldrig förstå andras känslor och kunde vi därför aldrig hjälpa de människor som rör sig mycket på känslornas bana, men den måste förfinas och allt "jag" måste rensas ut ur den.

På samma sätt får de intellektuella inte förstöra intellektet utan måste tygla och leda det. Det är alldeles riktigt att intellektet liksom hängivenheten kan skena iväg med människor. Detta inser de icke alltid. De kan säga att själva intellektet är sin egen försäkring mot varje slags ytterlighet, men jag befarar att det inte är så. Många gör intellektet till ett slags avgud. Då kan de säga: "Vårt förnuft är det enda vi har till vår vägledning, och vi måste alltid följa det till sin logiska avslutning." Det vore nog alldeles sant, om de antaganden, de lagt till

grund för sina slutsatser vore riktiga, men vanligen är de anmärkningsvärt bristfälliga. Allmänt sett beaktar de endast den fysiska sidan av ett problem och tar inte med i beräkningen den långt viktigare dolda sidan, varför deras slutsatser oundvikligen blir felaktiga.

Som jag tidigare sagt, måste vi vara balanserade. Vi måste lära oss att se alla sidor av en viss fråga, och vi måste akta oss för att utveckla en viss egenskap, hur god denna än är, till sådant övermått att den inte står i rimlig proportion till alla de övriga egenskaperna. Den mest beundransvärda egenskap blir nämligen ofta farlig, om den får leva sitt eget liv, skild från helheten. Den människa, som äger ett skarpt intellekt, kan skatta sig lycklig just tack vare denna intellektuella utveckling, men hon bör då desto mera akta sig, så att hon inte vare sig försummar eller glömmet den andra sidan, kärlekens och medkänslans sida.

På exakt samma sätt måste de som äger förmågan av kärlek och medkänsla se till att de utvecklar den intellektuella sidan av sin natur, så att deras medkänsla inte förleder dem till tokigt handlande, som inte hjälper utan hindrar. En människa, som har den djupaste medkänsla men saknar kunskap, är ofta fullständigt hjälplös, liksom mången människa torde vara, om hon råkade närvara vid någon svår olyckshändelse men saknade medicinsk kunskap. Många människor, ehuru fulla av medkänsla och angelägna om att hjälpa, vet inte vad de skall göra, och de ansträngningar de gör på grundval av okunnighet kan lika gärna göra skada som nytta. Det är tydligt att vi behöver båda kunskap och känsla.

Känslan är drivkraften i vår natur. Det sägs i de gamla indiska böckerna att känslorna är som hästar men det mentala körsvennen som styr hästarna, att det mentala har tömmarna i sitt grepp. Därför behöver vi utveckla bådadera. Vi måste ha våra hästar, ty de är medlen för vårt framåtskridande, vår kraftförråd. Men vi måste även ha förnuftiga styrmedel, ty annars skenar hästarna iväg med oss. Allt detta inskräps ideligen i allt esoteriskt studium. Likväl kan det icke sägas för ofta, eftersom människor glömmet. Det finns alltid de som utvecklar bara den ena sidan och lider sorglig brist på den andra, och detta är ett av de sätt, på vilka även en framskriden människa kan komma till korta.

Varje människa är för sig själv obetingat vägen, sanningen och livet. Men hon är detta först när hon fattar ett stadigt tag om hela sin individualitet och med kraften av sin vakna andliga vilja erkänner denna individualitet icke som sig själv utan som detta som hon med smärta skapat för sitt eget bruk, detta med vars hjälp hon avser, alltmedan hon sakta utvecklar sin intelligens, att nå livet bortom individualiteten. När hon vet att det är för detta hennes underbara, sammansatta liv finns till, då först är hon sannerligen på vägen.

C.W.L. – Vägen – det vill säga det sanna andliga livet – kan man finna först sedan man haft erfarenheten av att ha byggt upp individualiteten. Det uttryck den venetianske mästaren här brukar – detta sammansatta som människan byggt med mycket besvär och mycken smärta för sitt eget bruk – avser individualiteten och återigen varje personlighet. Monaden bygger så individualiteten själv. Denna bygger i tur och ordning sina olika personligheter, men alla för det högres bruk och för detta ensamt. Det misstag alla människor gör är att identifiera sig med den lägre naturen och låta denna förleda dem till antagandet att denna är ”jaget”, när i stället ”jaget” är monaden, som är långt bortom och använder alla dessa höljen.

Människans hela evolution kan betecknas såsom ett tillbakadragande inom henne själv. När hon sålunda drar sig inom sig själv, tar hon likväl med sig något från livet i lägre världar, kommer aldrig därifrån tomhänt. Detta förfarande, att erfarenhetens frukter överlämnas av det lägre till det högre, pågår hela tiden och på alla stadier och nivåer. Det finns många sätt, på vilka vi gör detta i vardagslivet; det är bara det att vi inte tänker på det i den belysningen. Till exempel kan vi läsa: vi har förvärvat denna förmåga i denna inkarnation genom en mycket långsam inlärningsprocess. Nu kan vi slå upp en bok och genast förstå vad texten säger utan att behöva tänka på att vi lärt oss att läsa. Vi har glömt detaljerna i denna erfarenhet, och det skulle icke vara oss till något gagn att minnas dem. Somliga av oss har lärt sig att läsa noter

och att kunna spela efter sådana från bladet, men när de först lärde detta, behövde de noga granska varje not och sedan vända blicken ner på pianot för att finna dess motsvarighet i klaviaturen. Nu har de glömt att de behövde genomgå all denna möda. De behöver inte minnas alla de enskilda pianolektionerna för att kunna spela, vilket var ändamålet med hela processen.

Det är detsamma med minnet av förflutna liv. Människor, som tror på reinkarnation, har ofta en bakomliggande känsla av förbittring, eftersom de inte minns detta som de nu får lida för, inte ens när de är beredda medge att det är resultatet av orätt handlande i det förflutna. Denna känsla är kanske alldeles naturlig men betyder egentligen icke det ringaste. Själens vet och har iakttagit vad det var som gav det onda resultatet och kommer att göra allt den förmår för att påverka personligheten och förebygga att samma slags misstag begås på nytt

Människor tror att det skulle göra det lättare för dem i livet om personligheten kunde minnas alla dessa förflutna inkarnationer. I somliga avseenden kunde det kanske göra det, men jag tror ändå att, om vi i personligheten hade fullt hågkomst av alla våra förflutna liv innan vi nått adeptskapet, det skulle göra oss större skada än nytta. Till att börja med har vi ej förmågan att lugnt betrakta alla dessa ting. Att skåda tillbaka på de gräsliga brott, vi begått i tidigare liv, skulle bestämt slå ned oss. Jag lärde för länge sedan att skåda tillbaka på mina egna förflutna liv, men det är på intet sätt något nöje att göra detta. Det finns enstaka vackra handlingar, några fina händelser i vars och ens tidigare liv, och det är med en visst behag man kan se tillbaka på dessa. Men det vi funnit och det som omedelbart slår en med kraft vid dylika tillbakablickar är de många tillfällen man lät sig gå förbi. Här och där, överallt, yppades tillfällen, och vi kan inte låta bli att häpna över att vi utnyttjade så få av dessa. Vanligen berodde dessa försummelse inte på att vi inte ville gripa tillfällena ifråga. Våra avsikter var goda, men icke starkt utan svagt goda, och hade vi sett tillfällena, skulle vi också ha gripit dem. Nu skådar vi tillbaka och förundras över vår egen blindhet. Vi säger: "Om jag bara hade handlat så eller så, skulle det ha givit vissa resultat och skulle jag vid det här laget kanske ha nått adeptskapet." Men det gjorde vi inte. När vi en gång höjt oss till detta stadium, blir förmågan att skåda bakåt till gagn för oss, men med det mått av intellekt och fri vilja vi nu har, bleve det förvisso icke ett oblandat behag.

Låt oss betrakta de allmänna principer som här tillämpas. Hela denna plan, vari våra liv innefattas, är avsedd att främja människans medvetenhetsutveckling. Om det vore bäst för individen att minnas alla sina tidigare personligheter, skulle det säkerligen ha så ordnats för honom. Eftersom detta inte har skett, bör vi åtminstone ha tillit nog att inse att det är bäst för oss som det är. När en människa äger förmågan att skåda bakåt, vinner hon därmed också en bredare insikt och en mer balanserad syn på tingen. Vid det laget är hon även så uppfylld av vissheten om det rättvisa i planen att, även om hon inte kan se exakt hur en viss verkan uppstår av en orsak, hon likväl säger: "Jag ser visserligen inte orsaken till detta, men jag är viss om att jag snart nog kommer att göra det." Det skulle inte falla henne in att tänka att hon behandlats orättvist. Det slags människa, som ideligen talar om att hon fått lida orättvisor och ständigt anklagar högre makter för att ha struntat i henne, saknar de mest elementära grunderna i den nödvändiga förståelsen. Vi vet att lagen är orubbligt rättvis – alldeles såsom tyngd-lagen – men av denna vetenskap följer inte förmågan att alltid säga exakt hur den verkar.

Det högre jaget gör, som sagt, iakttagelser om sådant, som ger onda resultat. Eftersom det högre jaget tar varning av dylika erfarenheter i det förflutna, söker det påverka personligheten innan denna blivit så stark, så bestämd och beslutsam att den inte låter sig ledas av de mindre klara påstötningarna av det bakomliggande högre jaget. Personligheten anser klart att den vet bäst på sitt eget område. Mycket ofta avvisar den hjälp från ovan, varför det högre jaget inte kan påverka den i den fulla omfattning det skulle önska. Likväl söker det högre jaget att vinna kontrollen, och allteftersom vi utvecklas, märker vi att detta högre jag allt oftare bemödar sig att gripa tömmarna. Om vi identifierar oss med detta högre jag, skall vi finna att detta då kan

göra mycket mera för oss. Dess huvudsakliga svårighet består i att den genomsnittliga personligheten identifierar sig med de lägre höljen och snarare ogillar det högre jagets ingripande, men om den kan övertalas att identifiera sig med detta högre, så blir det genast mycket lättare.

När det dessutom råder fullständig kontroll av emotional- och mentalkropparna, kan det verkligen gå undan med framåtskridandet. Normalt gäller att, när det högre jaget vill få ett bestämt ärende uträttat genom sina lägre höljen, dessa envisas med att föra fram hundratals andra, att skicka in rapporter som det högre jaget inte begärt och inte önskar få. Kontroll över det mentala måste vinnas, så att det mentala till det högre jaget rapporterar endast det som detta vill veta. När sedan det högre jaget överlämnar något problem till sin mentalmedvetenhet med befallningen: ”Tänk igenom det här och lämna mig sedan de uppgifter jag begärt”, lyder det kontrollerade mentala fullkomligt, medan däremot den genomsnittliga mentalmedvetenheten under liknande omständigheter rapporterar hundra ting, som det högre jaget icke har bruk för, och så blir det eftersom alla slags okontrollerade, irrande och flackande tankar tränger sig på och gör sig gällande.

Detta system, att resultaten av arbetet i lägre världar men inte erfarenheternas detaljer överlämnas, är verksamt hela tiden ända tills vi når adeptskapet. Medan det högre jaget utvecklas, blir den första avgjorda förändring individen genomför den att han drar upp intellektet, manas, i buddhimedvetenheten. Han förblir då alltjämt trefaldig, men i stället för att vara i de tre världarna, är han nu i två, varvid atma utvecklas i sin egen värld, buddhi i sin egen värld och manas tillsammans med buddhi, sedan det dragits upp i intuitionen. Därefter överger han kausalkroppen, då han ju inte har vidare bruk för den. När individen därefter vill komma ner och manifesteras i mentalvärlden igen, måste han göra sig en ny kausalkropp, men annars behöver han ingen dylik.

Till stor del på samma sätt dras de två manifestationerna i buddhivärlden – buddhi och det förhålligade intellekt som intuitionen är – snart nog upp i den nirvaniska världen, atmas värld, och blir den trefaldiga anden i denna värld fullt vitaliserad. Sedan sammansmälter de tre manifestationerna till en enda. Detta är en förmåga, som ligger inom adeptsens räckhåll, eftersom han förenar monaden med det högre jaget, liksom lärjungen söker förena det högre jaget med personligheten.

Detta att det högre manas dras upp från kausalkroppen, så att det finns i buddhivärlden sida vid sida med buddhi, är den aspekt eller det tillstånd hos det högre jaget som madame Blavatsky kallade det andliga jaget. Det är svårt att göra en detaljerad jämförelse med det tillstånd kristna mystiker uppger sig ha genomgått, då de ju nalkas det från en så annorlunda utgångspunkt, men tillståndet ifråga synes motsvara det dessa mystiker brukat kalla ”andlig illumination” – det vill säga arhatens tillstånd. Det är utvecklandet av kristusprincipen. Vi talar om att kristusprincipen föds, när buddhimedvetenheten först börjar aktiveras i människan. När det sägs att Kristus är fullt utvecklad hos henne, måste det nog avse detta tillstånd.

När människor en gång når någon av dessa högre nivåer, tar deras utveckling mycket större fart. Jag minns att jag en gång i Indien fick frågan om huruvida en människas framåtskridande kunde uttryckas såsom en aritmetisk talserie. Jag svarade: ”Jag tror att, när det verkligen börjar gå framåt, det är mycket likt en geometrisk talserie.” Detta betvivlade de flesta av åhörarna. Indierna tycktes anse detta uttalande gå till ytterligheter, varför jag frågade mästaren Kuthumi huruvida geometrisk serie vore ett riktigt sätt att framställa utvecklingen av en individ som just inträtt på vägen, ”Nej”, sade han, ”det vore icke ett riktigt sätt att uttrycka den. När en individ väl inträder på vägen, om han då samlar alla sina krafter på den, uttrycks hans framåtskridande varken i en aritmetisk eller geometrisk serie utan i potenser.” Det torde alltså inte uttryckas i proportionen 2, 4, 8, 16 och så vidare utan i 2, 4, 16, 256 och så vidare. Detta kastar ett helt annat ljus över saken, och vi börjar inse att det som ligger framför oss inte är så omöjligt och tröttande som det ibland synes. Vi har tagit alla dessa tusentals år på oss att

nå vårt nuvarande stadium, och det synes icke vara någon märkvärdig prestation, när vi begrundar hur lång tid vi förbrukat på detta. Om vår framtida evolution vore lika långsam, skulle tanken baxna inför de eoner vi skulle behöva för att nå målet. Det är en uppmuntrande insikt att vi, när vi avgjort anträtt vägen, går framåt med verkligt hög fart.

Den genomsnittliga goda människan ägnar nog bara en hundradedel av sitt tänkande åt att söka förbättra sig litet grand. Många gör icke ens detta. Vi som studerar och försöker leva enligt esoterikens principer, har kommit längre och börjar ägna en avsevärd del av vår tid åt detta. När vi en gång nått det stadium, där all vår kraft och tanke samlas på denna stora uppgift, kommer vi att gå framåt med språng. Nu må vi vara än så efterblivna. När vi kan sätta in alla våra krafter på det arbete som skall utföras, kommer vi att kunna göra det långt mer fulländat än som nu alls synes möjligt.

Sök den genom att tränga in i de gåtfulla och härliga djupen av ditt innersta vara. Sök den genom att pröva all erfarenhet, genom att bruka sinnena till att förstå individualitetens växande och mening och det sköna och svårfattliga hos de andra gudomsgnistor som kämpar jämsides med dig och bildar det släkte du tillhör. Sök den genom att studera varats lagar, naturens lagar, det övernaturligas lagar, och sök den genom att låta själen ödmjukt hälsa den stjärna som svagt lyser därinne. Alltmedan du vakar och dyrkar, skall dess ljus stadigt bli starkare. Då kan du veta att du funnit vägens begynnelse. Och när du funnit dess ände, skall dess ljus med ens bli det oändliga ljuset.

A.B. – I denna kommentar begrundar vi åter igen den trefaldiga metoden att söka vägen.

För att hålla isär begreppen kan man föra naturlagarna till fenomenens värld, det iakttagbaras värld; det övernaturligas lagar till det högre manas och buddhi och varats lagar till den verkliga tillvaron, nirvana. Med naturens lagar menar vi de lagar som verkar i fysiska och emotionala världarna och de underavdelningar av mentalvärlden som kallas rupa.

De lagar, som är över dessa men under ”varats” lagar, kan kallas det övernaturligas lagar. Dessa omfattar både den del av mentalvärlden som kallas arupa och buddhivärlden. Detta är det område, där livet kommer mer till uttryck än formen, där materien är underordnad livet och förändras i varje stund. Där finns ingenting som utgör ett skarpt avgränsat väsen. Väsendet ändrar form för varje förändring av tanken, materien är ett verktyg för väsendets liv och är icke något uttryck för väsendet självt, formen bildas ögonblickligt – den förändras med varje förändring av väsendets liv. Detta gäller för arupadelen av manas och på ett svårgripbart sätt även för buddhivärlden. Det gäller även för det andliga jaget, som är buddhi plus manas-aspekten av det enda, som drogs upp i buddhi, när kausalhöljet lades åt sidan. Detta tillstånd kallas av kristna mystiker den andliga inlysningens tillstånd. Det är arhatens stadium, stadiet för Kristus i människan.

Ordet ”övernaturligt” används vanligen för att beteckna allt som inte kan förklaras med den allmänmänskliga erfarenheten av världen. Allt som förefaller icke lyda vanliga regler eller naturlagar har fått denna etikett, och detta har i mångt och mycket förvirrat tänkande människor. Det rasar i världen ett vida utbredd uppror mot allt som kallas övernaturligt. Man anser att det inte kan finnas något övernaturligt, då det ju i naturen inte finns något som strider mot regler, inget område där lag inte gäller. Lagen verkar överallt och är en enda. ”Såsom ovan, så ock nedan” är den överallt gällande sanningen. En enda natur uttrycker sig på olika sätt men är i sig alltid densamma. Men när vi kommer till det som här kallas övernaturligt, är vi framme vid ett tillstånd, som ligger bortom allt som kan beröras av sinnena – även om vi använder ordet ”sinne” i dess fullaste innebörd. Vi har nått bortom allt som hör till fenomenen, in i själva de andliga världarna.

Atmas värld, bortom detta, är nirvana, det område av varat, där allt är verklighet, där den sanna medvetenheten dväljes. Vi skall söka denna väg genom att studera vårt innersta vara. Icke förrän vi kan nå nirvanas värld i högre meditation, kan vi få en svag känning av den

verkliga atmamedvetenheten, men vi kan likväl söka den. Vi börjar söka den genom att försöka fatta dess existens. Tänk på den såsom ett område, där allt är verklighet, där alla begränsningar upphört, där enheten är inredd. Sök i meditation föreställa dig den, sök bilda dig en uppfattning om den. Detta kan du göra endast med en rad negativa uttryck. Du tänker: ”Hör den till fenomenen? Det gör den inte. Hör den till intellektet? Det gör den inte?” Du söker den genom att utesluta det den inte är. Sedan säger du: ”Den är inte något som sinnena kan förnimma, den är inte något som intellektet kan föreställa sig, den påträffas inte ens av den inlysta intelligensen med dess väldiga omfattning” och så vidare.

Frågan kan ställas: ”Varför skall man söka den genom det som den inte är, om man ändå kan ha en svag känning av atmamedvetenheten? Uppriktigt sagt är det inte atmamedvetenhet man erhåller i hjärnan utan en liten vibration från atmas manasaspekt, en vibration som skiljer sig från alla andra vibrationer i manasmedvetenheten. Sådana vibrationer, som igångsätts i högre världar, skiljer sig från sådana som uppstår i mentalvärlden. När en individ når högsta stadiet på vägen i egentlig mening – fjärde stadiet eller arhatens stadium – kan han i tillstånd av meditation utanför kroppen övergå i samadhi och nå atmamedvetenheten i nirvana.

C.W.L. – Att de metoder, med vilka vi skall söka vägen, och de lagar, som svarar mot dessa metoder, två gånger indelats i tre, är upplysande och utan tvivel avsiktligt. Inträngandet i djupet av ens innersta vara leder till studiet av varats lagar – lagarna för den värld som ligger bortom allt som för oss är manifestation, det vill säga nirvana. De högre världarna är givetvis alltjämt manifestationsvärldar, och även det som ligger bortom dem är egentligen inte omanifestat men är det för oss, på vårt nuvarande stadium. Endast genom att studera varats lagar kommer vi att kunna nå det verkliga målet med att tränga in i djupet av vårt innersta vara, vilket är att ”hälsa den stjärna som svagt lyser därinne”. Tydligt är att detta är ett mycket högt stadium i utvecklingen – när vi följer atma och följer den allena.

Att pröva all erfarenhet motsvarar att studera naturens lagar, det vill säga fenomenvärldens lagar, de lagar som verkar i fysiska, emotionala och mentala världarna, vari personligheten tränger in. Sedan skall vi lära förstå individualiteten genom att studera det övernaturligas lagar, varmed tydligen menas lagarna för de världar, där det högre jaget som sådant verkar, det vill säga lagarna för buddhivärlden och högre delen av mentalvärlden. Naturligtvis finns ingenting övernaturligt, men ordet ”övernaturligt” brukas uppenbart här såsom ett slags fackuttryck. Genom alla världar kommer det enda livet till uttryck på olika sätt, och det förekommer intet brott mot naturens lag och ordning i hela världssystemet. Först när vi kommer till ett område bortom allt som våra fysiska, emotionala eller mentala sinnen kan beröra, när vi upp i något som ligger bortom den natur de flesta av oss känner, där andra lagar verkar med större vidd i sina effekter. Jag tror att det är i denna innebörd chohanen brukar ordet ”övernaturlig”. Bortom de nämnda sinnenas sfär övergår vi till ett område ovanför det fenomenella, till det som grekerna kallade numenvärlden, vilken är källa och orsak till fenomenvärldarna.

Detta textstyckes innebörd synes alltså vara följande: När vi grundligt förstått personligheten, har vi fattat ”naturens lagar”; när vi söker förstå individualiteten, kommer vi att handskas med ”det övernaturligas lagar”; och när vi bortom detta söker fatta atma, kommer vi att studera ”varats lagar”.

Skillnaderna mellan dessa olika stadier är tillräckligt stora för att rättfärdiga en dylik indelning. I fysiska världen beror allt mycket på vilken form det har, och detsamma gäller i emotionalvärlden och lägre mentalvärlden. Vad gäller kausalvärlden, är det visserligen inte alldeles sant att vi där är formlösa, åtminstone är formerna där annorlunda och mer direkta. Kausalkroppens tanke är liksom en blix, som ilar direkt till sitt föremål i stället för att bilda en bestämd, åtskild form. Den är blott och bart en ström, skickad rakt på föremålet, av den impuls tanken givit.

När vi höjer oss över detta till buddhivärlden, när vi ett tillstånd som, vilket jag tidigare förklarat, knappast kan uttryckas i ord. Där är varje individs tanke en pulsslag, som går genom

hela världen, varför varje individ i denna värld sluter inom sig tanken på alla andra och kan liksom lära och uppleva genom denna. Man kan inte förvänta sig att göra detta förhållande särskilt klart, man kan bara göra antydningar.

Det gör oss gott att söka förstå dessa högre tillstånd. Nästan det enda sätt, varpå vi kan göra detta, är den metod som tillämpas i de hinduiska böckerna och som alltid är en förnekelse. Dessa böcker beskriver inte ett medvetenhetstillstånd, de utesluter steg för steg vad det inte är. Om vi därefter lyckas behålla ett slags sublimerad essens av tanken på detta något, kommer vi litet närmare vad det egentligen är.

Buddhas anhängare frågade ofta:

”Vad är nirvana?” eller ibland: ”Finns nirvana eller finns det icke?” – det vill säga: äger det existens eller ej? Buddha svarade en gång: ”Nirvana finns, otvivelaktigt existerar det, och likväl, om ni frågar mig om det finns, kan jag säga bara detta att det varken är ett tillstånd av vara eller av icke-vara med den betydelse ni lägger in i dessa ord.” Kanske inte ens han kunde klarlägga det för oss på vår nivå. I vår egen långt mindre skala har vi samma slags erfarenhet. Jag kan vittna om att, när man utvecklar buddhimedvetenheten och använder den, mycket av det som vi nu inte kan förklara blir alldeles tydligt, men att man i samma stund, man faller tillbaka från detta medvetenhetstillstånd, inte längre kan uttrycka det man förstått. Att det inte är så lätt att uttrycka visas därigenom att Buddha själv, ehuru han var så mycket längre kommen, likväl var oförmögen att kläda det i ord, som kunde förstås här nere, andra än nekande sådana.

KAPITEL 10

ANMÄRKNINGEN TILL REGEL 20

A.B. – Mästaren Hilarion tillfogar följande anmärkning till regel 20.

Sök den genom att pröva alla erfarenheter, och minns att jag när jag säger detta icke säger: Giv efter för det sinnligas förförelser för att lära känna det.” Innan du börjat lära hemlig vetenskap, får du göra detta, men icke sedan. När du har valt och anträtt vägen, kan du icke ge efter för dessa förförelser utan skam. Likväl kan du erfara dem utan fasa: du kan väga, iakttaga och pröva dem och vänta med tillitens tålmod på den stund, då de icke längre skall påverka dig.

På den mänskliga evolutionens tidiga stadier är jaget inte tillräckligt utvecklat för att kunna skilja mellan rätt och orätt. Men i samma stund det lärt att skilja dem åt, att veta deras olikhet, börjar rättskänslan. När jaget till exempel börjar förstå skillnaden mellan att förstöra liv och skydda liv, föds för jaget rättskänslan i just detta avseende. Det slags erfarenhet, som lärde jaget denna kunskap, behövs då inte längre. Men även om människan ej längre behöver pröva denna erfarenhet, finns ibland alltjämt en sinnenas eggelse, som driver henne till orätt handling, och denna vållar henne därefter lidande, eftersom hon inser att det är orätt att ge efter för den. Kvasiockultisternas tal om att en människa får göra orätt för att vinna erfarenhet är aldrig berättigat. Så länge människan utför handlingar och därvid är omedveten om att hon handlar orätt, vinner hon nödvändig erfarenhet. Men så snart hon har vetskap om att det hon gör är orätt, betyder varje eftergivenhet ett fall, på vilket kännbart lidande måste följa.

Tillståndet att ge vika för omständigheternas tryck varar många liv. Även efter att en människa inträtt på vägen fortsätter ofta striden med de sinnliga begären. Innan man kan göra snabba framsteg, råder under långa tider strid mellan den önskan, som verkar genom emotional- och mentalkropparna, och vetskapen om att tillgodoseendet av denna önskan är ett hinder för det högre livet. Denna strid på de lägre stadierna är långvarig, och när den föres vidare på ett högre stadium och där uppstår, när mentala bilder blandas med de sinnliga begären, blir frestelserna mindre påtagliga, ty intellektet idealiserar sinnesföremålen, förfinar

de grövre drifterna och framställer begären i sin mest lockande gestalt. Ännu ett stadium följer, när aspiranten befinner sig på vägen i egentlig mening, ty även där är de gamla frestelsernas livliga kraft tillräckligt stark för att ansätta honom. Det är i detta sammanhang vi har uttalandet i mästarens anmärkning, som visar lärjungen hur han kan använda dem: han kan väga, iakttaga och pröva dessa förförelser, varvid han tålmodigt avvaktar den tid, då de inte längre skall påverka honom.

När medvetenhetens centrum skilt sig från begärskroppen och förflyttat sig till manasvärlden, har ett avsevärt framsteg gjorts. Människan betraktar begärskroppen icke längre som sig själv utan blott som ett redskap. Likväl kan dess vibrationer alltjämt påverka henne, ty den har ett eget liv, och ibland är det som om hästarna skenade med henne. Detta är det stadium som omtalas i *Kathopanishad*, då körsvennen hållit in hästarna och dessa drar i lugn skritt men alltjämt är benägna att skena då och då. Genom sinnenas upprördhet vet lärjungen när de har skenat. Detta är ett stadium av stor prövning. Människans hela natur känner skam och smärta av förnedringen; hon kan inte ge efter utan lidande. I hennes normala medvetenhets-tillstånd övar sinnena ingen dragningskraft på henne, känner hon inte av kroppens frestelser, som egentligen är emotionala. Ändå kommer tider, när hon verkligen känner av dem. Detta sker emedan den gamla begärformen inte brutits ner utan har fått nytt liv utifrån. Kanalen har inte försvunnit, även om den är i färd med att utplånas, och fara finns för att den plötsligt kan fyllas utifrån och begärformen återupplivas. Emotionala inflytanden frambringa i denna vibrationer, som är starka nog att åter påverka människans medvetenhet. Överlämnad åt sig själv skulle den inte påverka henne, men hon hamnar på en plats, vid en tid och bland människor beroende på vilka slags starka yttre inflytanden som vibrerar genom henne och skänker denna gamla form ett nytt liv.

De bör inses komma utifrån, inte från henne själv, varför lärjungen bör förstå vad de är för något. Utan känsla av skam, förnedring och fasa känner han detta och undrar hur han kan känna det. Svaret blir att det finns ett stadium i växandet, där människan kan uppleva förförelser, som kommer från sinnena, men inte behöva ge efter för dem. Människan går dem då förbi och säger: ”Jag känner av er, jag känner igen er, jag väger er, men jag vägrar att påverkas av er.” Detta är innebörden av det stycke i *Kathopanishad*, där det sägs att människan nått den punkt, där hon kan hålla in hästarna. Hon kan styra sinnena. Detta är sista läxan med avseende på sinnenas frestelse. När människan lärt den, är deras makt över henne slut för alltid. Aldrig mer kommer de att äga makten att påverka henne; detta är sista kampen med dem, och när den är över, har själen gjort sig fri.

När denna kampens tid kommer, och den kommer för envar, sedan medvetenhetens centrum flyttats till manasvärlden, är det till oerhörd hjälp att inse dess natur och att veta hur man skall handskas med den för att kunna säga: ”Detta är inte jag, det är bara en vibration, som sänts ut från den lägre naturen till mig. Jag avvisar den. Detta är mitt svar.” Den stund man inte längre vill kännas vid den, upphör känslan av fasa, vägrar man att känna dess inflytande. När man gjort detta, kan man pröva sig och se vilken del av ens natur den påverkar. Då väntar man tålmodigt på den tid, då man inte känner av den längre. Man litar till lagen. Man sitter stilla och väntar, brukar tålmod. Snart nog blir den ur stånd att alstra några vibrationer och kan sinnena inte få en att ryckas med av dem. Man säger då: ”Jag kan tålmodigt vänta på den tid, då jag inte kommer att känna av detta. Det jag känner av är en död form, som snart bryts ner och upplöses.” Intet annat återstår än att så vänta – kanske i månader eller år. Segern är vunnen, när man är i stånd att göra detta – då är formen sönderbruten. Insikten om det egna tålmodet ger det sista slaget för att spränga den, och aldrig mer därefter kan den påverka en, såvida man inte vänder målet ryggen, vilket synes omöjligt.

Det finns ett annat ändamål, för vilket denna erfarenhet är värdefull. Förrän man genomgått denna, kan man nämligen inte hjälpa den människa som ger efter. Man kan inte hjälpa någon människa, såvida man inte står över henne, och likväl kan man inte höja någon, såvida man

inte förstår vad det är hon känner. Det finns ett stadium, där man själv är i begärets våld; då kan man inte hjälpa andra, som befinner sig i samma svårighet. Senare gör man sig fri. Man avvisar begäret och når en nivå, där man inte kan förstå varför en annan människa skulle råka i frestelse. Då man inte förstår hennes känslor, kan man inte hjälpa henne. Man kan påpeka för henne vad det onda är, men man kan inte ge henne andlig hjälp. Man kan inte gjuta styrka i henne, eftersom man står utanför henne, och då man inte känner med henne, känner man en chock av fasa. När man känner denna fasa, är man obrukbar. Man kan aldrig hjälpa någon som man stöts bort ifrån. Om man känner så, är det bättre att låta henne vara. Man måste kunna känna *med* en människa för att hjälpa henne.

Även om man kan känna med en annan människa, kan man inte hjälpa henne, om hon bygger en mur omkring sig själv. I ett dylikt fall är det bättre att låta henne vara någon tid, ty hjälp som ges utifrån är till intet gagn. Man kanske måste avstå från att söka hjälpa en människa i fysiska världen, men man behöver inte sluta göra det inifrån. Att hjälpa inifrån förutsätter större mod än att göra det utifrån. Det är långt angenämare att råda och mana i det yttre; detta tillfredsställer den lägre naturen mer än att hjälpa i det inre och osynligt.

En annan sak – om ni kan hjälpa en människa, låt er då inte stötas bort av en annans åsikt om att hon inte förtjänar hjälp, ej heller av hennes egen föreställning om att ni inte hjälper henne. H.P.B. fördömdes ibland av sina egna elever. De yttrade sig ovänligt om henne, men hon var god och stark och stötte inte bort dem utan fortsatte att hjälpa dem inifrån och lät dem därvid tänka vad de behagade. Genom att hjälpa inifrån bryter vi ner fientlighet. När ni känt fientlighet, antipati mot andra, kanske rent av mot er egen lärare, som ni ibland gör, kanske ni klandrar dem. När ni har känt en mur, kanske ni trodde att det var *deras* mur men senare insåg att denna mur var en illusion – något ni själva byggt i mentalvärlden. Medan vi genomgår detta stadium, har vi byggt den ena muren efter den andra och lidit av dessa murars existens, ända tills vi rev dem.

Det finns ett ännu högre stadium, som är svårt att förklara. Det finns människor, som utgör en länk mellan de stora och mänsklighetens stora massa. Liksom sades om Jesus, känner de av människornas lidanden och frestelser, likväl är de utan synd. Detta är det stadium, där människan befinner sig i en absolut ren begärskropp. All död materia har rensats ut ur denna och bara förmågan att återspegla bilder har behållits. Människan är då oförmögen till synd.

Antag att dylika människor icke finnes. Det skulle då icke finnas någon länk mellan mänskligheten och de stora. Dessa stora behåller en länk, och i sin fullkomliga renhet känner de andras lidanden i sig själva. Detta stadium kommer omedelbart före mästarens; det är sista stadiet för arhaten. En mästare kan inte känna smärta, hans medvetenhet är så fullkomlig. Han kan återuppleva förflutna erfarenheter utan att därvid lida. Upplevelsen blir för honom en fullkomlig bild utan smärta. Men i det framskridna tillstånd, som hör till stadiet omedelbart före detta, kan individen visserligen icke synda och är personligheten ren; likväl förmedlar denna en känsla av lidande.

I exoteriska böcker sammanblandas detta stadium ibland med mästarnas och tilläggs dem känslan av lidande. Det är på stadiet före mästarnas som det finns lidande, på arhatskapets stadium, där de befinner sig som delar mästarens arbetsbörda utan att ha mistat mottagligheten för känslan av smärta. Mästaren har övervunnit allt lidande. Arhaterna deltar i byggandet av den ”skyddande muren”, men de bygger den med smärta. Människor är benägna att tillägga mästaren sådant som gäller högre lärjungar enbart, dem som alltjämt står på ett stadium, där synden övervunnits men förmågan att lida finns kvar.

På det lägre stadiet kan vi känna med vänner, tills vi mistat all förnimmelse av skillnad, och vi måste lida, om vi på detta sätt känner med dem djupt. Till dess ahamkara övervunnits, måste medkänsla och lidande följas åt. Om vi ställer oss vid sidan av detta stadium, mister vi alltför snart vår förmåga av medkänsla; detta är en av frestelserna på vägen. De stora faller rent av tillbaka, när de nått det sista stadiet, ty om de alldeles mister förmågan att lida, mister

de medkänslan, och om medkänslan icke är fullkomlig, rivs åtskillnadens mur icke ner.

Men fördöm icke den som ger efter. Räck honom din hand såsom en broder, en medvandrare vilkens fötter blivit tunga av vägsmuts. Minns, o lärjunge, att den klyfta som skiljer den gode från syndaren må vara vid men att den som skiljer den gode från den som nått kunskapen är vidare. Omätligt vid är den som skiljer den gode från den som står vid gudomlighetens tröskel. Var därför på din vakt, så att du icke alltför snart tror dig skilja dig från mängden.

A.B. – Här tillsägs oss att inte fördöma den som ger efter för frestelsen. När man genomgått provningens stadium, fruktar man inte att fördöma någon. När frestelserna övervunnits och man tänker på den tid då man kände av dem, fördömer man icke den som ger efter.

Skillnaden mellan den dygdiga och lastbara människan är jämförelsevis liten. Båda kämpar på de tidiga stadierna, och när de betraktas från vardera sidan, synes skillnaden dem emellan liten. Men när en människa nått kunskap och insett vad dygd och last betyder, har hon tagit ett mycket stort steg. När hon ser dygd och last såsom bara motsatsparen, står hon på gudomlighetens tröskel, och skillnaden är omätlig. Vi får här en varning: om vi alltför snart tror oss skilja oss från massan, kan vi frestas att förakta dem som står under oss, och då faller vi. Den som nått gudomligheten ser icke ner på någon. Han kan känna med alla och är ett med de lägsta.

När ni funnit vägens begynnelse, skall din själs stjärna visa sitt ljus. Och vid detta ljus skall du förnimma hur stort det mörker är, vari den skiner. Förnuftet, hjärtat, hjärnan – alla är de dunkla och mörka tills det första slaget vunnits. Förfäras och förskräcks icke av synen. Håll din blick fästad på det lilla ljuset, och det skall växa. Men låt mörkret inom dig hjälpa dig att förstå deras hjälplöshet som intet ljus sett, dem vilkas själar är i djup förstämning.

A.B. – När vi skådar upp i atmas område och dyrkar det inre ljuset, skall vi se ljuset, medan det växer sig starkare. När man först ser ljuset, får man en känning av medvetenhet, varmed man ser det mörker, vari det skiner; kontrasten visar en detta. Det är sedan detta inre mörker, som hjälper en att förstå deras hjälplöshet som inte sett ljuset. Det är för dessa som verklig medkänsla är av nöden. Det finns intet behov av att hysa medkänsla med människor, sedan dessa insett att det finns ljus. Medkänslan behöver de som inte vet att de befinner sig i mörker och är upptagna av struntsaker men likväl tror sig visa. Deras mörker är så stort att de verkligen inte vet vad det är som vållar dem så mycket lidande. Dessa är de människor till vilka de stora sänder medkänsla.

De som sett om så blott ett litet ljus, skrider framåt i sådant som människor i världen inte ens skymtat. När ljuset väl skådats, behövs inte detta slags medkänsla. Om man ser en dylik människa lida, inser man att hon är i färd med att snabbt riva muren, och det är gott för henne att hon kan göra det.

C.W.L. – När vi börjar få kunskap om själens existens, inser vi ett viktigt faktum, om vilket mänsklighetens stora flertal ingenting vet. De flesta människor – även så kallade religiösa – saknar visshet om själens existens. De flesta av dem lever helt och hållet inställda på denna världen. De kan ha en teoretisk tro på själens odödlighet, men världens omsorger är viktigare för dem, och bara i jämförelsevis få fall låter de sitt liv ledas av denna tro.

För att "själens stjärna" skall kunna visa sig måste vi först vara vissa om själens tillvaro, vi måste veta att den finns inom oss. När vi riktat vår kärlek till högre ting, när vi vet vissa sanningar inom oss och intet kan rubba deras verklighet för oss, börjar stjärnan visa sitt ljus – finns det en otydlig återspeglning av den. Vid detta svaga skimmer ser vi hur grovt okunniga vi varit och alltjämt är. Detta är den första insikt vi får, när vi vunnit litet mera kunskap.

"Det första stora slaget" är slaget med sinnena. I sin ständiga kamp mot dem har människan ställt upp sig mot sin lägre natur och vunnit. När ljusglimten kommer, ser vi hur mörk vägen

varit, hurudana alla våra handlingar och rent av våra tillgivenheter varit utan den ledning som gör dem verkliga. Det lilla ljuset får allt att synas hopplös felaktigt, det får oss att känna hjälplöshet, men vi får inte förskräckas av synen.

Klandra dem icke. Rygga icke tillbaka för dem, utan försök lyfta något av den karma som ligger tung på världen. Ge din hjälp till de få starka händer som hindrar mörkrets makter från att vinna fullständig seger.

C.W.L. – Vi måste akta oss att inte missförstå detta ställe i texten. De få starka händerna är det stora vita brödrskapet. Kampen föres inte mot djävulen, såsom den kristne uttrycker det. Vi får heller inte tänka på de svarta magikerna såsom innehavare av det ondas makt. Det är materiens överväldigande styrka, som här menas med mörkrets makter. I vår strävan att övervinna dessa behöver vi hjälp, och denna kan vi räkna på att få – den ingår i planen.

Det finns endast ett fåtal starka händer, som hjälper för närvarande, eftersom vår mänsklighet ännu så länge utvecklat blott mycket få adepter. Logos har byggt sin plan på idén att det kommer att finnas individer villiga att samarbeta med denna, så snart de förstått den. Detta är tydligt av faktum att fram till tiden för mitten av fjärde rotrasen, ja rent av något därefter, alla de viktiga befattningarna i samband med världens evolution innehades av individer som icke tillhört vår mänsklighet. Somliga av dem hade kommit till oss från Venus, andra från månkedjan. Dessa var stora adepter, som verkligen var fria, som kunde ha slutgiltigt givit sig iväg för att uppgå i högre riken. Men efter evolutionens mittpunkt förväntades det av oss att vi utvecklade våra egna lärare, och herren Buddha var den förste av dessa. Det är tydligen avsikten att vår mänsklighet skall bestå icke endast de allra högsta ämbetsinnehavarna, såsom Buddha och Kristus, utan också att vi alla på mycket lägre stadier skall samarbeta på intelligent sätt och försöka driva evolutionen framåt så mycket vi förmår.

Då ingår du i glädjens kamratskap, som visserligen medför en väldig möda och en djup bedrövelse men även en stor och alltmer tilltagande fröjd.

A.B. – Detta innebär att vi kommit i förbindelse med dem, vilkas liv är sällhet, men att det jämte denna alltjämt finns sorg, emedan vi känner av det mörker människor lever i. Man känner sorg för människor, emedan man ännu inte nått dit, där man ställd inför lidande kan säga: ”Ja, det är gott.” På detta stadium uppstår en svårgripbar förnimmelse av behag och smärta, en förnimmelse som inte finns i den lägre världen. Man känner det desto skarpare, tills ljuset blivit fullkomligt klart, eftersom ljuset visar mörkret. Likväl infinner sig en glädje, som tilltar genom insikten om lagen. Än mera – intet väsen är olyckligt i sin djupaste, mest grundläggande medvetenhet, eftersom det ingår som del i det gudomliga livet, vilket är själva glädjen. Allteftersom lärjungen skrider framåt, kommer han i beröring med dessa djup, tills han inser, för att använda Gitas ord, att han sörjde dem som ingen sorg behövde, att de visa sörjer varken de levande eller de döda. Varför skall man sörja en varelse, som i grunden är lycklig?

Lärjungen ingår i glädjens kamratskap, men just detta kamratskap medför möda och en djup bedrövelse, eftersom han vacklar från det ena tillståndet till det andra. Han måste lära sig känna den inre glädjen och inte förlora kontakten med andra människors lägre principer, vari de känner sin sorg. Han måste känna denna också men får inte överväldigas av den. Vägen är smal som en rakknivsegg, men vi har att behålla fullkomlig jämvikt på den, allt medan motsatsparen spelar på oss. En stor uppgift mästaren har är att bevara vår balans. Lärjungen svänger om från den ena sidan till den andra. När bedrövelsen inställer sig, sänder läraren honom hågkomsten av glädjens kamratskap. När han är benägen att alldeles förlora kontakten med världens sorger, kommer påminnelsen om sorgen.

Länge är lärjungen ett rov för dessa svängningar. Vi skulle inte nå fulländningen, om vi inte upplevat de olika sidorna var för sig, förrän vi nått jämvikten. Det är mänsklighetens erfarenhet vi måste inhämta med en läxa i taget, så att vi kan skänka den full uppmärksamhet. Lär-

jungen, som vandrar vägen, kastas från den ena sidan till den andra, tills han lär sig att hålla balansen. Ibland betager honom en alldeles grundlös förstämning och finner han sig sitta i djupt mörker. Han finner ingen grund till den, han vet blott att den är där – en förstämning han inte kan skaka av sig. Om han rätt lärt sin läxa, tar han stilla och tålmodigt emot detta och försöker inte undfly det. Han lär då medkänsla och tålmod och andra läxor, som kan läras i förstämningen, inte i ljuset. Godtaget i denna anda är skedet av förstämning inte så ovälkommet, ty all oro och ängslan har lämnat denna. Vi bör taga emot läxorna och lära utan att lida. Människor lider inte så mycket av förstämning som av inbillningar. Liksom ett barn som räds mörkret fyller vi själens mörker med fasaväckande gestalter. Mörkret är blott mörker och intet annat. Det innehåller intet annat än de läxor det har att lära oss, och alla spöken kommer att med tiden försvinna. Mörkret kan aldrig överväldiga oss. Först får det oss att stelna av fasa, men till sist lär vi dess läxa.

Vid sista initiationen, mästartens, synes atma liksom ett klart ljus, en stjärna, och när detta ljus sprides, när det sista av muren rives, blir detta ljus oändligt. Dessförinnan kan arhaten i tillstånd av meditation känna den frid som ligger djupt i atma, men ständigt återkommer han till sorgen. Men när individen höjer sig till atma i full medvetenhet och buddhimedvetenheten förenar sig därmed, synes bara ett enda ljus. Detta ges ett skönt uttryck i *Tystnadens röst*: ”De tre, som dväljes i härlighet och i utsäglich sällhet, har nu i mayas värld mistat sina namn. De har blivit en enda stjärna, den eld som brinner men inte sveder, den eld som är lågans upadhi.”

Sålänge individen befann sig i kausalkroppen, såg han de tre heliga såsom skilda åt, men nu ser han dem såsom aspekter av den trefaldiga atma. Buddhi och manas, som var ”tvillingar på linjen” i det tidigare stadiets buddhimedvetenhet, är nu ett med atma, stjärnan som strålar ovanför huvudet, elden som är bäraren av monadens låga. Sedan säger läraren, ”Var finns din individualitet, lärjunge, var är lärjungen själv? Den är gnistan, som uppgått i elden, droppen i havet, den alltid närvarande strålen som blivit allt och den eviga strålgansen.” Han som var lärjunge är nu mästare. Han står vid mittpunkten, och den trefaldiga atma strålar från honom.

C.W.L. – Du ingår nu i glädjens kamratskap, men detta medför även en väldig möda och en djup bedrövelse, lyder mästartens anmärkning. Allt detta är sant, men sant är också att den ständigt ökande glädjen uppväger bedrövelsen.

Envar studerande, som utvecklat sina förmågor till fullo, är enligt denna förutsättning en medkännande människa. Han måste genomgå ett skede av bedrövelse och nästan av förtvivlan på grund av all den sorg och allt det lidande han ser. Emedan människorna blivit efter i evolutionen och ännu inte är förnuftiga, framträder mycket mer av lidande och sorg, av vrede, hat, svartsjuka, avund och liknande än av höga dygder, så att de vibrationer mänskligheten utsänder är övervägande obehagliga. Detta visar sig i emotionalvärlden, så att varje människa, som blir emotionellt fullt utvecklad, samtidigt blir varse världens sorg och ängslan – varse den endast oklart men alltid såsom närvarande hos henne och liksom en tyngd på henne. Också enskilda fall av emotionala sorger och lidanden, som oupphörligt förekommer i hennes närhet, trycker tungt på henne. Dessutom är det så att varje katastrof, som beledsagas av mycken sorg hos ett stort antal människor, avgjort påverkar världens emotionala atmosfär.

Den studerande måste lära sig att mottaga detta utan att tyngas av det, och det tar en avsevärd tid. Han lär sig stegvis att se djupare, och med tiden börjar han inse att all denna bedrövelse är nödvändig under de omständigheter människorna själva framkallat. Det lidande som uppstår är en nödvändighet på grund av deras stora slarv och lättja. Om människor hade varit litet mer betänksamma, hade de lätt kunnat slippa en stor del därav. Jag har tidigare sagt att det verkliga lidande, som drabbar oss på grund av karma från tidigare liv, kanske är en tiondedel av vårt lidande och att de övriga nio tiondedelarna är resultatet av vår egen felaktiga inställning här och nu, i detta liv. I den meningen finns det en väldig mängd alldeles onödigt lidande. Men den andra sidan av saken är att, när människor framhärdat i den orätta inställningen, i att tänka och handla dåraktigt, lidande måste drabba dem enligt den eviga lagen. På

ett indirekt sätt är detta avgjort gott, eftersom det med tiden får dem att begripa sin egen dårskap. Det ledsamma är att de behöver så mycken påminnelse att de inte genast förstår vinken och ändrar sin inställning – så mycket lidande kunde de bespara sig, om de gjorde detta.

Oss alla, som studerat saken, förefaller detta mycket lätt att inse. Jag när därför ett hopp och, som jag tror, ett välgrundat hopp om att lidandet i världen kommer att minska mycket snabbt, så snart sunda förnuftsens uppfattning om tingen antas av en ganska stor minoritet människor. De kommer att nå insikten att de bereder sin egen olycka, och allteftersom tiden går, kommer de att avstå från allt icke önskvärt blott och bart av sunt förnuft. Medlemmar av Teosofiska samfundet borde framstå för världen såsom exempel på den teosofiska inställningen till livet, men många av dem, som visserligen vet dessa sanningar, har svårt för att omsätta dem i praktiken. Detta är väl bara naturligt, men samtidigt tycker man att många av dem skulle kunna anamma de nya ideerna litet snabbare, och det är säkert så att detta slags ideer sprids i ett bestämt växande förhållande. En människa kan yttra en tanke och göra ett litet intryck. Tio människor gör tillsammans ett starkare intryck än det blott tiofaldiga av det första. Hundra människor gör tillsammans ett lång starkare intryck än det blott hundrafaldiga av det intryck en ensam människa kunde göra, såvida hon inte råkade vara ett sällsynt geni. Vi har omkring trettio tusen medlemmar i vårt samfund. Jag anser att om de alla verkligen tog detta högre, filosofiska sätt att se på livet till sig och därigenom uppenbarligen besparade sig mycket lidande, skulle det utgöra ett mäktigt och slående föredöme. På detta sätt skulle vi kunna hjälpa många, som ännu inte vet något om tingens högre natur.

När vi börjar se att det som sker alltid är till det bästa – det bästa under omständigheterna för alla – blir vår sorg inte längre av samma slag som förut. Vi hyser samma medkänsla med andra, men vi överväldigas inte längre av deras lidande. Vi känner med dem, men vi känner inte längre som de. Mästarna känner djupt med människor som lider, men ändå kan vi inte säga att de själva delar detta lidande, eftersom de har sin insikt. Såsom jag tidigare sagt, är en mästare aldrig sorgsen, aldrig nedslagen. Det har emellertid förefallit mig ibland att de kunnat bli besvikna på människor. Jag vet inte om jag borde säga ens så mycket som detta, men jag vet detta, att de ibland gör mycket kraftiga ansträngningar för att åstadkomma vissa resultat och att dessa resultat likväl inte erhålls på grund av att deras redskap misslyckats. Jag vet inte om de från början förutser att dylika ansträngningar kommer att misslyckas. Jag kan inte tro annat än att de i många fall förutser det men likväl gör dessa försök, som om de förväntade sig att de skulle lyckas. Till exempel gjordes mycket arbete före det stora kriget i ett försök att hindra det. Detta bemödande misslyckades ju, men huruvida de adepter som inledde det från början visste att detta skulle bli resultatet, vet jag inte. De arbetade med det, som om de väntade sig att det skulle lyckas.

Madame Blavatsky erbjöd i många fall människor tillfällen på liknande sätt. Ibland ansträngde hon sig till det yttersta med att övertala dem att gripa dessa tillfällen, när hon från början visste att de inte skulle göra detta. Jag minns mycket väl en gång, då några personer besökte henne för att ställa frågor. De tycktes mig uppenbart olämpliga för något slags teosofisk kunskap eller verksamhet, eftersom deras tankar inte alls löpte i sådana banor att teosofin skulle vara till gagn för dem. Hon talade med dessa blott tillfälliga besökare och ganska förtroligt om sådant hon hoppades uträtta i Teosofiska samfundet. De var ganska hånfulla människor, som icke det ringaste föreföll värda ett dylikt förtroende, och när de givit sig av, sade grevinnan Wachtmeister: ”Madame, varför sade ni dessa människor detta? Det är väl tydligt att de inte är den sorts människor som skulle ha något gagn av det. De bara ger sig av med ett hånleende och kanske gör oss skada.” Madame Blavatsky svarade: ”Ja, min kära, någon karma har fört dem till mig, och jag måste ge dem en chans och göra allt jag kan för dem.” Hon tänkte att hon genom att i någon mån göra dem till sina förtrogna därmed också gav dem en chans. Jag kan inte avgöra, och hon kunde, hur nära de i sitt inre var att gripa den, men ytligt sett var deras inställning den vanliga hånfulla. Vi hörde aldrig av dem mera, men

de fick sin chans. Någon karma från det förflutna hade tydligen givit dem rätten att få detta tillfälle, och även om det inte betydde något för dem då, kanske det kan hjälpa dem något på vägen fram till att gripa det nästa gång ett liknande tillfälle yppas.

Vid denna händelse förverkligade madame Blavatsky till fullo idén om att inte klandra människor, som befinner sig i mörker. Hon visste att ju mer självbelåtna de var, desto mer ömkansvärda var de. Det är gagnlöst att klandra någon för att vara det han vanemässigt är, ty längre har han inte kommit. Om han faller ner under sin genomsnittliga nivå, kan vi rimligen säga: ”Du vet att detta är orätt, du borde inte ha gjort det,” och det kanske kan hjälpa honom att inte göra om det. Men den nivå, varpå en människa vanemässigt befinner sig, visar var hon står i evolutionen, och hur långt bak hon än står, är intet vunnet med att klandra henne. Det vore lika enfaldigt som att klandra ett femårigt barn för att det inte ännu är tio år gammalt.

Återigen: även sådana människor, som ofta visar de minst tilltalande särdrag, har inom sig potentialen till höga och ädla gärningar, som de ibland utför med stor kraft, när nöden är framme. Såsom jag tidigare förklarade, finns det människor, som visserligen lever sitt liv på en mycket låg nivå men som ändå i något allvarligt nödläge kan ge prov på en osjälviskhet, som får dem att offra livet för en kamrat. Människan har alltid gudomen inom sig, och detta visar sig ibland, när vi minst väntar det. Eftersom den finns där, är det alltid möjligt att vädja till den. Vi kan inte alltid nå den, emedan den är så djupt begravd, likväl kan vi oftast på något sätt fånga en glimt av den.

Anblicken av lidandet i världen för också med sig en väldig möda, sägs det här. När vi väl sett denna väldiga tyngd av efterblivenhet och elände, kan vi inte avstå från att alltid arbeta för att lätta den. Det finns inget annat att göra. Vi kan aldrig återvända till världen och vara likgiltig för det lidande och den sorg som finns, när vi verkligen känt av detta. Likväl finns bortom mödan en stor och allt mer tilltagande glädje. Denna kommer av insikten om lagen. Vi inser vad lidandet har för mening och det goda som skall uppstå ur det. Märk orden: ”Du ingår i glädjens kamratskap.” Detta är den verkliga skönhet som detta högre liv äger. Vi ingår i kamratskap med de stora. Vi känner oss arbeta för och med dem, och detta är i sig en så stor glädje att den bär oss genom arbete, som vi annars kanske skulle anse omöjligt att utföra.

Kommentarer

Red. vill fästa läsarens uppmärksamhet på att det teosofiska sättet att beskriva medvetenhetsutvecklingen inte fullständigt överensstämmer med pytagoreiska hylozoikens framställning av densamma. Delvis kan bristen på överensstämmelse skyllas olikheter i terminologi, men inte enbart.

För att bättre förstå denna teosofiska text liksom andra liknande rekommenderas läsaren att studera Laurencys utredningar om esoterisk terminologi och då i synnerhet följande texter: *De vises sten*, kap. 2.62 *Esoteriska beteckningar, exoteriska fiktioner, tillägg m. m.*; uppsatserna *Esoterisk terminologi* och *Teosofi i Livskunskap Tre*; avdelningen *Terminologi och symbolik* i *Människans väg*; även de särskilda kapitel om terminologi och symboler, som avslutar många av de övriga avdelningarna i *Människans väg*, ger ytterligare värdefull upplysning.

Red:s uppsats *Ljusteknikens grunder, del sju* (som återfinns på denna hemsida, www.hylozoik.se) är visserligen en granskning av Alice A. Baileys sätt att framställa medvetenhetsutvecklingen. Men eftersom A.A.B. till största delen återanvände teosofernas termer (och därtill uppfann några egna), finner läsaren måhända klargörande besked även i den nämnda texten.

För somliga av de särskilda teosofiska termerna kan man ge entydiga hylozoiska motsvarigheter. Så till exempel är buddhi detsamma som värld 46, essentialvärlden; nirvana (nirvaniska världen) eller atma värld 45, superessentialvärlden. Termerna buddhi och atma används även om motsvarande höljen för monaden och dessas medvetenhet; buddhimedvetenheten betyder således essentialmedvetenheten. Manas är det kausala och det mentala; högre

manas är det kausala (47:1-3), lägre manas det mentala (47:4-7). "Lägre mentala" (lower mind) betyder hos teosoferna alltid 47:4-7.

När teosoferna talar om de olika världarna i solsystemet (43–49), använder de ibland termen "värld" men lika ofta "plan". Red. har i sin översättning genomgående använt "värld", ty världarna är inga plan. Som Laurency påpekar är termen "plan" missvisande, ty världarna ligger inte skiktade vertikalt i rummet utan tvärtom är varandra genomträngande klot existerande i samma rum. Likaså har red. genomgående bytt ut ordet "astral" mot "emotional". Teosofernas "ego" har red. återgivit med "högre jaget"; "ego" har ju blivit obrukbart såsom esoterisk term, sedan Sigmund Freud lanserade sina fiktioner.

Den allvarligaste vanskligheten med det teosofiska sättet att framställa medvetenhetsutvecklingen är emellertid teosofernas oklara begrepp om jaget. De visste inte att jaget materiellt sett är en oförstörbar uratom, av Pytagoras kallad monad, som för utvecklandet av sin medvetenhet använder materiehöljen bestående av sammansatta atomer och eventuellt även molekyler (ytterligare sammansättningar av atomer). De visste inte att jagmedvetenheten, också sådan den framträder hos människan, är monadens medvetenhet. Teosoferna hade visserligen snappat upp termen "monad", som förekommer i antika litteraturen och även hos en nyare tidens filosof såsom Leibniz. Men de använde den på likt och olik och bara sällan i den ursprungliga pytagoreiska innebörden. För Besant och Leadbeater var "monaden" detsamma som Laurency kallar tredjetriaden, vilken är monadens–uratomjagets hölje i världarna 43–45.

Utan klara begrepp om monaden–uratomen såsom jaget och monaden såsom under evolutionen i de sju solsystemvärldarna (43–49) centrad i någon av sina tre triader och periodvis inkarnerande i materiehöljen som bildas av dessa triader blir det ingen reda på vad "jaget egentligen är för något". Skarpt och tydligt sammanfattar Laurency problemet:

"Många som studerat teosofiska litteraturen ha förgäves letat efter 'jaget', undrande, var det håller hus. De veta med sig själva, att de äro 'jag', men hos teosoferna är jaget alltid något annat och någon annanstans. Teosoferna tyckas sakna förståelse för, att jaget är en uratom, att jaget är monaden, att jaget är individen och att jaget är personligheten, att jaget är centrat i lägsta triaden. De tyckas anse, att jaget (som de kalla 'egot') är centrat i större kausalhöljet och icke följer med det lägre, inkarnerande kausalhöljet (triadhöljet, 'personligheten'). De ha även hänfört 'jaget' till tredjetriaden, som de kalla 'monaden' (grekiska för enhet), utan förståelse för, att jaget–monaden är en enhet, en odelbar uratom, och icke tre, flera eller många. *Livskunskap Tre*, uppsatsen *Teosofi*, 5.24.1

När teosoferna framställer de tre triaderna såsom tre olika, allt högre jag, blir följden ofrånkomligen den att de båda högre triaderna, andratriaden och tredjetriaden, uppfattas som högre och "sannare" jag än det jag som människan ändå erfarenhetsmässigt uppfattar som jaget. Därav sådana uttalanden som innebär att dessa högre och "sannare" jag är medvetet, handlar och beslutar oberoende av människans empiriska jag i lägre världar och höljen. Här några exempel från texten ovan:

"En del av vår medvetenhet känner sig som 'jag' och har den naturliga tendensen att välja väg för framtiden, medan den betraktar denna, och glömmer då att den därvid väljer åt den högre medvetenheten, som ensam borde träffa valet." (s. 4)

"Det högre jaget väljer utan att beakta det lägre, ja det lägre förgås innan valet träffas." (s. 4)

"Hur som helst ligger valet hos monaden, så att vi säkerligen inte nu behöver bekymra oss om detta. Den möjligheten finns alltid att monaden redan nu beslutat allt detta och att när ett dylikt val träffats, monadens lägre företrädare helt enkelt intar sin plats, när den tiden kommer, oavsett vilka föreställningar de tidigare bildat sig." (s. 5)

"Det högre jaget kan föra ner endast en liten del eller fasett av sig självt i en särskild inkarnation, och även om denna del manifesterar sig fulländat, är det endast en liten del." (s. 6)

Men ett dylikt synsätt leder till absurditeter ty *antingen* är människan på en gång ett lägre

jag, det som hon har daglig erfarenhet av, och ett antal högre jag, och då måste frågas varför hon överhuvudtaget måste vara inkarnerad såsom ett dylikt lägre jag i lägre världar, om hon redan är ett högre jag, medvetet och handlande i högre världar *eller* är dessa lägre och högre jag olika individer, olika monader, och då kan de andra, högre monaderna inte bestämma och besluta för människan, ty varje monad måste enligt frihetslagen, självlagen och aktiveringslagen få bestämma och besluta själv.

En annan underlighet framkommer på ställen, där teosofier talar om individer tillhörande människoriket eller högre riken såsom skilda från de tre jag teosoferna erkänner – lägre jaget (personligheten), högre jaget (egot, individualiteten, själen) och monaden. Här är två exempel:

”Detta betyder att liksom vi nu måste söka rätt på det högre jaget, måste vi, när vi nått denna högre nivå, söka den enda, monaden.” (s. 3)

Vad är då vi för några, som måste söka rätt på det högre jaget och senare monaden?

”Detta är en förmåga, som ligger inom adeptens räckhåll, eftersom han förenar monaden med det högre jaget, liksom lärjungen söker förena det högre jaget med personligheten.” (s. 16)

Men vad är då adepten i det första fallet och lärjungen i det andra? En tredje, okänd agent som förenar de två?

I avsaknad av en klar och otvetydig term för det bestående jaget använder teosoferna för detta flera olika termer: ”själen” som i ”den frigjorda själen” (s. 4), som här närmast betyder monaden själv- och gruppmedveten i sitt 46-hölje; ”den renade själen” (s. 5), som snarast betyder monaden såsom 45-jag. Annars är ordet ”själ” hos teosoferna en synonym till dels kausalhöljet, dels andratriaden.

Insikten om att jaget är monaden glimtar dock fram någon gång: ”Det misstag alla människor gör är att identifiera sig med den lägre naturen och låta denna förleda dem till antagandet att denna är ’jaget’, när i stället ’jaget’ är monaden, som är långt bortom och använder alla dessa höljen.” (s. 14)

”Individualiteten själv byggs så av monaden.” (s. 14) Med ”individualiteten” menade teosoferna kausalhöljet (s. 12: ”Kausalkroppen är individualiteten”), närmare bestämt uppsamlingshöljet i kausalvärlden, icke den inkarnerande delen (som de kallade ”personligheten”).

Några andra teosofiska termer och uttryck, ävensom vissa oklarheter, som förekommer i dessa kapitel av *Ljus på vägen med kommentarer*, tarvar förklaring:

Sidan 4: arhat är teosofernas term för 46-jag, 4de gradens invigd; ”den första av de stora initiationer som ligger bortom detta” är således 5te initiationen, som gör monaden till ett 45-jag.

Sidan 5: Logos’ vilja. ”I esoteriska skrifter talas mycket om ’planetlogos’. Därmed avses, dels Tellus kollektivmedvetenhet inom solsystemet, dels de till tellusevolutionen frivilligt anslutna monaderna i de två närmast högre kosmiska gudomsrikena (29–35, 36–42).” *Livskunskap Tre*, 3.25.3. Motsvarande betydelse rörande solsystemet har termen solsystemlogos.

Asekha är teosofernas beteckning på 45-jaget. Asekha-initiationen är således 5te initiationen.

”Såsom tidigare förklarats, är vägens första etapp personlighetens förening med det högre jaget.” (s. 5)

”Talet om att förstatriaden (’personligheten’) skulle ’förenas’ med kausalhöljet (’själen’) eller i förenat skick ’fullständigt sammansmälta’ med andratriaden (’andliga triaden’) och tredjetriaden (’monaden’), redan förenade, är missvisande. I verkligheten handlar det icke om jämbördiga parter, som sammansmälter eller förenas utan tvärtom om högre och lägre parter – högre och lägre triader – och om att de lägre fullständigt inrätas med de högre, det vill säga underordnas de högre, fås att lyda dessa och styras av dem, så att dessa lägre blir helt utan ’egen vilja’, blott lydiga redskap för de högre och genomsläpp för dessas allt mäktigare energier. Dessa energier är givetvis inte någon dylik högre triads egna energier utan den

genom triaden aktiva monadens viljeenergier.” *Ljusteknikens grunder, del sju, 7.16.10*

Med denna inrättning sammanhänger att hos kausaljaget kausalhöljet icke längre uppdelas vid inkarnation utan hela höljet inkarnerar odelat. *Människans väg 7.2.2, 10.2.4*

Sidan 6. ”Den helige ande, logos’ tredje aspekt” betyder vitaliserande 45-energier. ”Den aspekt som framställs såsom Kristus i faderns famn” betyder 44-medvetenheten och dess energi.

”Det högre jaget kan föra ner endast en liten del eller fasett av sig själv i en särskild inkarnation,”

Med ”det högre jaget” (engelska ”the ego”) avses här Augoeides, som genomför kausalhöljets uppdelning inför varje inkarnation. Men det är inte ”en del av sig själv”, Augoeides ”för ner”, utan en del av det större kausalhöljet, vars förvaltare han är. Teosofernas sammanförande av flera olika realiteter, i detta fall 1) Augoeides, 2) kausalhöljet, 3) människomonaden såsom centrad och självmedveten i kausalhöljet, i en och samma term – högre jaget (the ego) eller själen – måste leda till begreppsförvirring.

Sidan 9. Med ”osynliga hjälpare” menas människor, som har viss kunskap om emotionalvärldens natur och förmåga att under sömnen medvetet vistas och röra sig i denna värld för att hjälpa, upplysa och trösta människor, som nyligen övergått dit genom den s. k. döden och är desorienterade i sin nya värld. Leadbeater skrev en bok särskilt om dessa osynliga hjälpare, *Invisible Helpers*. Ett intressant exempel på en dylik osynlig hjälpare i nyare tid är Robert Monroe, som skrev tre böcker om sina erfarenheter, varav en finns på svenska, *Yttersta resan*. Red. har i tre artiklar, publicerade på vår systerhemsida www.veidos.se, sammanfattat Robert Monroes böcker: *Vandrare mellan världar*, del 1, 2 och 3.

Sidan 11 ”När detta göres, kan gudomsgnistan med hjälp av det han skapat för eget bruk utveckla sina potentiella förmågor till aktivt och positivt liv.”

”Gudomsgnistan” – engelska originalet lyder ”divine fragment”, alltså brottstycke av gudomen, ett uttryck som naturligtvis vore omöjligt på svenska; ”sin potentiella förmåga” – engelska originalet lyder ”latent powers”; latent avser emellertid något som förut funnits uttryckt men sedan blivit dolt, men detta är inte vad som menas här, utan tvärtom något som aldrig förut funnits annat än som möjlighet, det vill säga potentialitet

”Den högre delen av den manasiska världen” betyder kausalvärlden (47:1-3).

”Atmas manasaspekt” betyder andratriadens mentalatom (47:1).

Sidan 12: ”Atmas tredje aspekt” betyder detsamma som ”atmas manasaspekt”, det vill säga andratriadens mentalatom (47:1).

Beträffande pitrierna (sanskrit för ”fäderna”) och mánkedjan hänvisas till uppsatserna om esoterisk antropologi på denna hemsida, i synnerhet uppsatsen *Mánkedjan*. Med ”runder” menas detsamma som eoner (tidsperioder om 4,32 miljarder år).

Sidan 13: ”Planetandar” är en oklar term; avser olika slags kollektivväsen hemmahörande åtminstone i värld 45 och högre.

”Mästarens kropp är skenbar”. I *The Secret Doctrine*, Adyarupplagans femte volym, s. 545 står: ”The Masters’ bodies are, so far as they are concerned, illusionary, and hence do not grow old, become wrinkled, etc.” Alltså: Mästarnas kropp är, vad dem själva angår, illusorisk och åldras därför inte, blir inte rynkig etc.

”Månformen”; se artikeln Mánherrar i *Litet esoteriskt lexikon*.

”men utan någon medkänsla”. Det högre emotionala (48:2 och 48:3, och i synnerhet 48:2) har sin största betydelse såsom en möjlig kanal för människans kontakt med det essentiala (46).

Sidan 17: ”De underavdelningar av mentalvärlden som kallas rupa” avser mentalvärlden i trängre mening (47:4-7) ... ”den del av mentalvärlden som kallas arupa” avser kausalvärlden (47:1-3). Sanskritorden ifråga betyder med form respektive utan form.

Sidan 18: ”Högre delen av mentalvärlden” avser kausalvärlden, 47:1-3. Lägre mental-

världen är 47:4-7.

Sidan 20: "När människan lärt den, är deras makt över henne slut för alltid. Aldrig mer kommer de att äga makten att påverka henne; detta är sista kampen med dem, och när den är över, har själen gjort sig fri." Detta synes vara en alltför vid generalisering, och A.B. synes bortse från skördelagens inverkan. Svår skörd kan tvinga ner människan på lägre stadium, där hon inte längre har förmågor hon förvärvat i tidigare liv; och dylik svår skörd kan drabba individen även på högsta mänskliga stadium; i synnerhet gäller detta slutskörden inför övergången till femte naturriket.

"sedan medvetenhetens centrum flyttats till manasvärlden," Vad är väl detta "medvetenhetens centrum" om inte monaden i pytagoreisk mening?

Sidan 21: "ahamkara" – detta sanskritord betyder "jag-görare", den jaggörande förmågan, det vill monadens förmåga, möjliggjord genom inkarnerande delen av kausalhöljet, att uppfatta sig som en individ, något från allt annat skilt. Motverkar enhetstendensen men är nödvändig för självidentitetens befastande. "Jag"-görande förmågan behandlas även på s. 11.

Sidan 22: "När vi börjar få kunskap om själens existens"; "själen" skall väl här uppfattas som beteckning på kausalhöljet och dess medvetenhet.

Sidan 23: "materiens överväldigande styrka" – snarare avses materien och mekaniskt verkande materieenergierna i de tre lägsta världarna (fysiska, emotionala och mentala världarna).

"efter evolutionens mittpunkt" avser mittpunkten i vår nuvarande klotperiod om c:a 617 miljoner år. Denna mittpunkt passerades för c:a 22 miljoner år sedan.

"andra människors lägre principer" betyder andra människors lägre (fysiska, emotionala och mentala) höljen.

Sidan 24: "Vid sista initiationens, mästarens" – femte initiationen avses. Den är emellertid inte sista annat än i den bemärkelsen att den markerar målet för människomonadernas medvetenhetsutveckling i vår eon, liksom fjärde initiationen var det i närmast föregående eon.

"upadhi" är ett sanskritord, som betyder underlag, hölje.

Sidan 25: "det stora kriget" avser första världskriget (1914–1918).

**Till slut önskar red. alla läsare av Den Pytagoreiske Kuriren
en god fortsättning på våren 2019 – år 70 aqu. –
och tackar bidragsgivarna hjärtligast för allt stöd de skickat.**

**Pytagoras:
”Den som vandrar vägen, är ej till för sin egen skull utan för andras.”**

Bilaga: Böcker från Foinix

ETERHÖLJET Efter äldre och nyare källor sammanställt av Lars Adelskog.

Denna bok handlar om människans fysiska energikropp, eterhöljet, även kallat eterkroppen, ljuskroppen och bioplasmakroppen. Boken gör en samlad framställning av några av de viktigaste delarna av den kunskap om eterhöljet som finns på skilda håll såväl i den äldre esoteriska kunskapstraditionen som i nyare forskning och erfarenhet. Bokens grundtanke är att eterhöljet är människans väsentliga fysiska kropp, viktigare än organismen i egenskap av formbildande matris, energigivare och förnimmelsecentrum, att organismen för sin existens, sitt liv och sina fysiska funktioner är helt beroende av detta sitt energihölje. Detta är ingen ny idé utan en urgammal esoterisk tanke. I tio avdelningar ges en allmän introduktion till ämnet, avhandlas eterhöljets åtta viktigaste centra för energiutbyte och förnimmelse, eterhöljet i människans liv från avlelsen till döden, eterhöljet vid hälsa och sjukdom, esoterisk läkekonst med utgångspunkt i eterhöljet, eterhöljets roll i människans medvetenhetsutveckling och eterhöljet i planetariska sammanhang, därtill den esoteriska världsåskådningen i allmänhet och den esoteriska energiläran i synnerhet.

Tryckt år 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 352 sidor. Pris: 250 kr. Tre av bokens tio avdelningar kan även laddas ned från www.hylozoik.se

FJÄRDE VÄGEN Föredrag och svar på frågor enligt G. I. Gurdjieffs undervisning av P. D. Ouspensky.

En nutida klassiker och en ypperlig införing i fjärde vägens system för medvetenhetsutveckling och Gurdjieffs idékrets. Gurdjieffs grundtanke var att människan lever långt under sin rättmätiga nivå. Hon har i sitt "normala" tillstånd så ringa medvetenhet att hon egentligen kan betraktas som sovande. I denna hennes sömn förefaller livet kaotiskt och meningslöst. Människans uppgift, ändamålet med hennes liv, är att nå ett högre medvetenhetstillstånd, att vakna. Detta mål kan nås endast med kunskap och ansträngning. Traditionellt har tre vägar erbjudits dem som vill göra sitt yttersta för att utveckla medvetenheten: fakirens, munkens och yogins vägar. Fjärde vägen skiljer sig från de hävdvunna vägarna däri att den inte kräver någon yttre försakelse av världen. På fjärde vägen måste all förändring av människan ske i det inre.

Engelska originalets titel: *The Fourth Way*. Översättning av Lars Adelskog. Tryckt år 2001. Kartonnerad, trådbunden. Xiv + 464 sidor. Pris: 250 kr. Hela boken finns även att ladda ned från www.veidos.se

LITET ESOTERISKT LEXIKON

Sammanställt på grundval av Henry T. Laurencys verk *Kunskapen om verkligheten* och *De vises sten*. Förklaring av esoterikens terminologi i uppslagsbokens form. Såväl längre artiklar som kortfattade definitioner. Drygt 500 uppslagsord täckande den väsentliga terminologin inom hylozoiken (Laurency) och allmänna esoteriken (teosofin och Bailey).

Andra, utökade och förbättrade upplagan av år 1996. Kartonnerad, trådbunden. 80 sidor. Pris: 75 kr.

Från andra förlag

UNDER SKORPIONENS TECKEN – Sovjetmaktens uppkomst och fall. Av Jüri Lina.

I denna bok lämnas häpnadsväckande uppgifter om frimurarnas hemliga roll i den internationella politiken, om de blodiga omvälvningarna i Frankrike år 1789 och i Ryssland år 1917. Som höga frimurare lydde Lenin och Trotskij frimurarnas internationella råd. Författaren följer den kommunistiska tankens historia från 1700-talets illuminater fram till Moses Hess

och hans lärjungar Karl Marx och Friedrich Engels. Framställningen koncentreras på de ryska revolutionerna i mars och november 1917. Även Sverige utnyttjades som operationscentral för bolsjevikerna. Boken visar hur händelserna i Ryssland åren 1917–1991 fortfarande påverkar världens öden. Författaren söker finna svar på flera väsentliga frågor: Hur uppstod och utvecklades den kommunistiska idén? Varför finansierades de ”ryska revolutionerna” år 1917 av mäktiga internationella finanskreter? Vilket var syftet med den samhällsförstörelse som följde, och på vilket sätt gynnade den de bakomliggande krafterna? Efter sovjetmaktens fall den 24 augusti 1991 har de ryska arkiven börjat avslöja sina hemligheter för häpnadshistoriker. Omskakande uppgifter strömmar hela tiden fram, men endast en rännil har nått oss i Västeuropa. Framför allt saknas helhetsbilden. Det är den som Jüri Lina söker ge i denna bok, som till stor del bygger på frisläppt ryskt material. ”Under Skorpionens tecken” torde ändra läsarens uppfattning om vår tids historia. Läsaren torde komma till insikt om en annan verklighet, varifrån man fortfarande styr oss med osynliga trådar. Första upplagan av denna bok utkom 1994. Andra upplagan av år 1999 var väsentligt utökad och förbättrad. Föreliggande tredje upplagan är den till innehållet mest omfattande. Utgiven av Förlaget Referent 2013. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 560 sidor. Pris: 350 kr.

DEN JESUS SOM ALDRIG FUNNITS. En kritisk granskning av Bibelns Jesus och kristendomens uppkomst. Av Roger Viklund.

Viklund sammanfattar den forskning som pågått de senaste årtiondena och som alltmer lutar åt att Bibelns Jesus inte har funnits. En unik bok, inte bara i Sverige utan kanske i hela världen, tar ett helhetsgrepp som få andra böcker. Trots den stora mängd fakta och information boken innehåller är den skriven även för den intresserade lekmannen. Viklund skärskådar även Gamla Testamentet, dess etik och framför allt Israels äldre historia i ljuset av den moderna arkeologin. Den bild som växer fram är i många stycken helt annan än den Bibeln ger. Viklund debatterade i TV1 den 10 januari 2006 med religionshistorikern professor Britt-Marie Näsström, som i allt väsentligt gav honom rätt.

Utgiven av Bokförlaget Vimi 2005. Trådbunden med hårda laminerade pärmar. 596 sidor. Pris: 300 kr. Obs! Detta är första upplagan. Viklund har senare utgivit en andra, utökad upplaga.

ÄR VÄRLDEN UPP OCH NER? Artiklar i urval om Palestina, de nykoloniala krigen och sionismen. Av Lasse Wilhelmson.

Boken består av ett urval av artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson med tonvikt på palestinafrågan och sionismen. Den omfattar den första åttaårsperioden av 2000-talet då stora förändringar skett i världen. Det gäller terrordåden den 11 september 2001..., ockupationen av Irak 2003, massakern på civila i Gaza kring nyåret 2009, ekonomisk kris, Storebrorslagar, terrorism, klimatförändringar och pandemier. Den bild som mainstream media ger härvidlag, styrs av samma maktelit som beslutat om de folkrättsstridiga krigen och förorsakat den ekonomiska krisen. Resultatet blir att ockupation framställs som befrielse som Irak, att massaker på civila framställs som självförsvar som i Gaza och att Sveriges första krig på över 200 år framställs som U-hjälp som i Afghanistan. Vi får ett språkbruk där det mesta blir upp och ner. ”Är världen upp och ner?” är författarens bidrag till att vända den rätt genom att ge alternativa fakta, perspektiv och idéer som kan befria vårt tänkande från det orwelliska sanningsministeriets påbjudna uppfattningar.

Författarens förlag 2009. Trådbunden med mjuka pärmar. 175 sidor. Pris: 100 kr.

ETT PORTRÄTT MED MÅNGA HISTORIER Artiklar i urval på tvärs mot en ny världsordning. Av Lasse Wilhelmson.

Omslagets baksida ger följande besked om bokens innehåll: ”**Ett porträtt med många historier** är ett urval artiklar av och intervjuer med Lasse Wilhelmson, samt analyserande kommentarer. Den omfattar åttaårsperioden efter 2009 då den så kallade arabiska våren snabbt övergick i Natos och Sveriges folkrättsstridiga krig och förstörelse av Libyen. Därefter lanserade USrael med flera sin terrororganisation ISIS, först i Irak och sedan i Syrien, som kom att bli ett internationellt slagfält. Alla inblandade nationer och grupper, utom de som inbjudits av Assad-regeringen begår, enligt internationell rätt, aggressionshandlingar i strid mot folkrätten. Detta sker enligt den sionistiska planen för Mellanöstern från 1982, vilket innebär att sönderfallet i detta område ensidigt har gynnat Israel.

Några år senare arrangerade samma maktelit som driver dessa folkrättsstridiga krig en våg av migranter från Mellanöstern och Afrika till Väst, främst Europa, i syfte att bryta ner dess nationalstater. Sverige kom att inta en framträdande roll genom att tillåta en extremt omfattande olaglig invandring av välfärdsmigranter, som enligt gällande EU-regler skulle ha sökt asyl i första ankomstland. EUs bedömning är att flertalet av dessa inte kan betraktas som flyktingar. Denna massmigration till Sverige har även bestått av ett okänt antal ISIS-terrorister, ökat problemen med de parallella samhällena, gängkriminaliteten, utomhusvåldtäkterna och belastningen på alla bidragssystem samt vården och skolan med mera. Detta och dessas långsiktiga ekonomiska och demografiska effekter har länge förtigits i media och av politiker, som mest sysslat med att angripa och förtala alla som oroats över denna utveckling.

... *många historier* är ett försök att knyta ihop den stora världen med den lilla och samtidigt slå håll på de lögnare som gjort denna utveckling möjlig. Sverige riskerar nu att bli en så kallad ”failed state” och de etniska svenskarna en minoritet i sitt eget land.

Författarens förlag 2017. Trådbunden med mjuka pärmar. 271 sidor. Pris: 225 kr.

Restupplagor

NEXUS Nya Tider

Tidskrift som utgavs åren 1998-2000 under Lars Adelskoghs chefredaktörskap. Nästan alla nummer finns alltså att få, det vill säga nr 1/1998, nr 2/1998; nr 1/1999, nr 2/1999, nr 3/1999, nr 4/1999, nr 6/1999; nr 1/2000, nr 2/2000. Pris: 30 kr styck. Alternativ hälsa, den dolda makten (frimureri, Bilderberggruppen etc.), andlighet, kontroversiell forskning.

Slutsålda böcker

Förklaringen av Lars Adelskog, **Nattlektioner** av Viola Petitt Neal och Shafica Karagulla, **Robotarnas uppror** av David Icke, ... **och sanningen ska göra er fria** av David Icke, **Judisk historia, judisk religion** av Israel Shahak. Dessa böcker kan numera erhållas endast antikvariskt. **Förklaringen** kan laddas ned från internet, nätplats: www.hylozoik.se. Även **Nattlektioner** kan laddas ned som pdf-dokument från www.hylozoik.se **Judisk historia, judisk religion** kan laddas ner från nätplatsen www.veidos.se

Alla böcker och skrifter beställes hos:

Lars Adelskogh
Lönnvägen 3 A
541 48 Skövde

För beställningar effektuerade per post uttages portoavgift. Betalning göres till bankkonto (Nordea) 1190 30 21766 inom trettio dagar efter expediering. Vänligen skicka inga pengar i förskott, låt oss debitera!